

CSIHÁK GYÖRGY

**BESZÉLGETÉS
NÉPEMMEL A HAZÁNKRÓL**

Budapest · Zürich
1995

ISBN 963 85274 5 5

Felelős Kiadó:
Magyar Történelmi Iskola
Zürichi Magyar Történelmi Egyesület
Magyarországi Tagozata
H- 1212 Budapest, Kossuth Lajos u. 106/A
Felelős kiadó az egyesület elnöke

Készült a HARASZTI PRINT nyomdájában

CSIHÁK GYÖRGY

**BESZÉLGETÉS
NÉPEMMEL A HAZÁNKRÓL**

**Ezen irat figyelmes elolvasása
három órát igényel**

**Budapest • Zürich
1995**

CSIHÁK GYÖRGY

**BESZÉLGETÉS
NÉPEMMEL A HAZÁNKRÓL**

Budapest · Zürich
1995

Tartalom

	oldal
Bemutakozás	7
Indoklás	12
A zavart tudatú nemzet	14
A nemzet	24
Corpus Juris Hungarici - Magyar Törvénytár	29
Magyarország Szent Koronája	38
Eltérő érdekek kezelése a társadalomban	48
Társadalomkép	52
Közép-Európa	57
Közép-Európai Államszövetség	60
Végezetül	64
Függelék	
A ZMTE eddig megjelent kiadványai	
Előkészületben	
Terjesztők	
INFO	

Bemutakozás

Gondolom - én ismerlek Téged, ezért hát rajtam a sor, hogy bemutatkozzam.

Budapesten születtem 1934-ben, mindkét ágon székelő szülők gyermekeként. Megéltem az 1941-45-ös és az 1956-os háborút, majd közgazdászként dolgoztam, mígnem 1971-ben külföldre kellett menekülnöm, ahol hű maradtam önmagamhoz - és egyre többet foglalkoztam a magyar történelemmel.

A faluban, ahol élek, a postás minden olvashatatlán névre címzett levelet hozzánk dob be, mert ránézésre azt gondolja, hogy biztosan nekem szól. Latin betűkkel mindkét nevemet bizony elég tökéletesen lehet leírni.

"Nomen es omen" mondták a rómaiak - nyilván ők is más, előttük élt népektől tanulták. Mint minden embert, gyerekkoromban engem is foglalkoztatni kezdett a gondolat, hogy ugyan mi lehet ez a Csihák? Környezetemben erről mindenféle bizonytalan dolgot hallottam, és talán ez is közrejátszott elhatározásomban, miszerint édesanyám jól áttekinthető származási viszonyai alapján, magamat mindig székelynek vallottam.

Egyszer úgy jött, hogy ismeretségbe keveredtem egy emberrel, aki Budán az Országos Levéltárban dolgozott. Megkértem szólna már nekem, ha kezébe kerülne valami régi írás, amelyből nevem eredetéről valamint megtudhatnék. Kis idő múltán jön ám az eredménnyel: megoldódott a dolog, dalmát nevem van. Talált egy levelet, amelyben valamely dalmát tengerparti város azt panaszolá a királynak, hogy a Dolomitokban lévő sasfészekből a Csihások időnként lerohannak és kirabolják a várost, megölik az arra járó békés kereskedőket. Nem mondhatnám, hogy nagy örömet leltem ebben a rabló rokonságban, de hát mit tegyen az ember: tudva lévő, hogy rokonait nem válogathatja meg.

Ezzel azonban a meglepetések sora csak elkezdődött. Röviddel ez után ugyanis, hátizsákos turistaként járván a Felvidéket, Poprádon Csihákra akadtam. Boldogan öleltek keblükre mondván, hogy biztosan rokonok vagyunk, mert ugye a Csihák név nagyon ritka. Biztosan magyarok

vagyunk, mert itt a környéken él néhány Csihák, és az mind igen derék magyar. Gondoltam magamban: gyanus dolog, itt ebben a szláv környezetben...

Álmélkodásomból alig ocsúdtam fel, máris Prágában a tervhivatalban egy fontos ember vont bizalmasan a szobájába. Közölte velem, hogy neki az édesanyja Csihák, s ezzel a névvel csak rendes ember, de mindennek felett derék cseh lehetek, csak valamikor elszármaztak őseim Magyarországra. Itt jegyzem meg, hogy Prágából Blaskovics József, kitűnő turkológus professzorunk írta, hogy elsőrangú cseh nevem van, azt jelenti, hogy madarász.

Egy következő utam Bukarestbe vitt, ahol már meg sem lepődtem azon, amikor egy Csihák nevű úrral jöttem össze, aki természetesen azonnal meggyőződött arról, hogy mi ketten milyen jó románok vagyunk. Azt talán felesleges megjegyezni, hogy az említett Csihákok nem mindég írták ezt a nevet egyformán, de a kiejtésben nem vettem észre különbséget.

Férfikorom hajnalán jutottam el először kincses Erdélybe, sőt arra a vidékre, ahonnan édesanyám elszármazott. Ott van egy nagy rét, ahol mint csintalan két gyermek, jobbra-balra ugrándozva indul az egyik irányba az Olt és a másikba a Maros. Fent a magasból, úgy őrzőn-vigyázón tekint le a két kis huncutra a vén Hargita. Székely rokoni megnyugtattak: semmi gond, derék székely nevem van. Az ő nyelvükön a csalánra mondják, hogy csihán, csihány vagy csihák - vidékenként eltérőleg.

Életem következő szakaszában elég kevés időm maradt az effajta gondokra, mígnem egy este lakásomban csöngett a telefon. Bizalmasan közölte velem egy hang, hogy az egyik szálloda lefüggönyözött különtermében László Gyula tart előadást. Ez akkoriban még így ment. Nosza rohantam, hogy odaérjek, voltunk vagy tízen. Bemutatkoztunk szép sorjában - no László Gyula nem, őt már ismertük. Mikor hozzám ért, azt mondja. "Hogyan?" Én mondom: "Csihák", "De jó székely neved van!"- mondta, és ment tovább. Én megdöbbsentem: egy László Gyula nem mond ilyet akárkinek.

Hazamentem, előkaptam Bobula Ida: "Kétezer magyar név sumir eredete" című könyvét (Montreál 1970), és kerestem benne a Csihákot. Nem találtam. Nem baj, gondol-

tam, ez is nagy eredmény, hogy a messze idegenben kétezer magyar családnevet talált a szumér nyelvben. Ő sem tudhatott minden nevet.

Az viszont nem volt véletlen, hogy Círyl Gadd: A Sumerian Reading Book (Oxford, 1924) című könyvében ezt a szót találtam: GIH-AN. A Szerző azt állította, hogy ezt a szót valami rosnövényre mondták. A betűk fölött lévő kacifántos jelről szumér-magyar ismerőseim azt állítják, hogy az indogermánok használják abban az esetben, ha a jel alatti betűt ők nem tudják kiejteni.

Nosza, vissza Bobulához, s ezúttal több szerencsém volt. Drága Bobula Ida! - Isten nyugosztalja haló porában - bizony kitűnő munkát végzett.

A GIH-AN bizony benne van az ő könyvében, és ő ilyen neveket vezetett le belőle, hogy Csohány, Csollány, Csihány, Csalánossy stb. Eszembe is jutott, hogy Budapes-ten az egyik ügyvédem neve Csóhány volt és ő mondta, hogy Debrecen környéki, az ő vidékükön pedig a csalánt hívják így.

Utána néztem, stimmel a dolog: még a múlt században is a legfinomabb vászon csalánból készült. Jobb ingeknek legalább a gallérját, mandzsettáját készítették csalánból. *Tehát a csalán rosnövény.*

A csalánt most már rendbe tettük, velem azonban csak baj van: névadó nagyapám ugyanis Bakonybélbe való. Hogy kerül a csalán Bakonybélbe? - ez most a kérdés.

Eszembe jutott, hogy ugyancsak hátizsákos turistaként jártam én már Bakonybélben. Amíg az autóbuszra várunk, néhány társammal a közeli korcsmában kerestem felüdülést. A busz közeledtére a többiek izgatottan kiáltozni kezdtek. "Csihák, Csihák! Gyertek már!" Mire a fél korcsma kitódult az utcára. Mi? - kérdeztem, itt ennyi Csihák van? Igen, válaszolták többen is készségesen, és elmondták, hogy a község lakói közt sok a Csihák.

Mikor ez az emlék felmerült bennem, elgondolkoztam a dolgon. A szumér-magyaroktól tudom, hogy az ilyen nevek, mint Balaton, Békő a Mezopotámiai BAAL isten nevét őrizték. Bakonybél nem akármilyen hely. A bencések magyarországi székhelye. A kolostort I. István király alapította és Gizella védnöksége alá helyezte. Gellért püspök is ide vonult vissza. Az ő idejükben Bél - akkor még ez volt

Bakonybél neve - az udvar második fő tartózkodási helye volt nyáron. Ilyen egyházat soha, akkoriban pedig különösen nem tettek akárhova. Vajon, mi dolga lehetett ott ennek a nagy, erős csalánbokornak? Védett egy ősi kultikus helyet? Vagy az új hit őrzőjének került oda? Olyan ez, mint a magyar őstörténet számos más kérdése.

Ha valakinek netán az itt felrajzolt kép, vagy egyes részei nem tetszenének, szíves figyelmébe ajánlom Györffy György: István király és műve című könyvét (Budapest, 1977). Györffy ezen munkájában sokat foglalkozik a Koppány országát körülvevő besenyő és székely katonai településekkel és ennek kapcsán többször említi Bélt is. Mondanivalóm szempontjából tárgyaltannak tartom, hogy a csalánok kit, vagy mit védtek, és hogy a támadást mely irányból várták. A lényeg az, hogy ott voltak, sőt ott is vannak - nem is csak Bakonybélben.

Megjegyzendő, hogy volt a magyarnak saját betűírása, a rovásírás, amely kitűnően megfelel a magyar nyelv sajátosságainak és sokkal hajlékonyabb, mint a nehézkes latinbetűs írás, amellyel minden európai nyelv csak tökéletlenül tudja visszaadni a maga hangállományát. A rovásírást, a maga idejében, valószínűleg a széles magyar rétegek is ismerhették. Egyébként mind a latin betűknek, mind a magyar rovásírás betűinek a szumér ékírás egyes jelei lehetnek az ősei. A magyar és a székely rovásírás betűi pedig szoros rokonságot mutatnak a régi török, illetve a hun, az etruszk és a svájci Vallis Kantonban talált rovásírás betűivel.

Megkockáztatom azt a kijelentést, hogy majdnem minden jó magyar szót igen tömören lehet a rovásírás segítségével lejegyezni. Sőt: ha a leírás csak ügyetlenül sikeredik, szabad gyanítani, hogy idegen származású szóval van dolgunk.

Rovásírással például mindkét nevem gyönyörűre sikerül.

Vegyük előbb a Csihákot. Csík nevét úgy rótták, hogy a cs-re az i-t rátették. Ide egy h-t hozzátenni könnyű , az a-t bele lehet róni , és erre a k-t rá illeszteni .

ez csakis kitűnő magyar szó lehet. Így jártam a György névvel is. Gyergyót úgy vésték, hogy két gy betű közé egy r került és ezek után rótták az o-t. Ha ez gyergy, akkor közé kell róni egy ö-t, hogy György legyen belőle. Megnéztem több helyen, az átmetszések sehol sem érték el a közepét: Ez adta az ötletet: ha egyszer érintik, akkor közöttük van az ö , így: . Tehát Csihák György :   így néz ki. Szebb magyar szavak - a rovásírás tanúsága szerint - aligha léteznek. Ő egyébként így írta: Székely Dósa Gyergy.

Lám, máris milyen messzire jutottunk egymással: miféle titkokat rejt egy magyar családnév! Fülünknek idegenül hangzik, mégis magyar - és jelen van egész Közép-Európában.

							
eg	ef	e,é	ed	ecs	ec	eb	a,á
							
ely	el	ek	ak	ej	i,í	eh	egy
							
es	er	ep	ö,ő	o,ó	eny	en	em
							
ezs	ez	ev	ü,ű	u,ú	ety	et	sz

Rovásírásos ABC

Indoklás

Ha már ismerjük egymást, a következő kérdés nyilván a "Miért"? Miért is szeretnék én Veled beszélgetni?

Leginkább azért, mert a beszélgetés során rögződnek és tisztulnak a gondolatok. Sorra veszem néhány feltett kérdésedet és elmondom tapasztalataimat. Nem azért, mert minden kérdésre tudom a biztos feleletet. Leginkább azért, hogy ne kövesd el azokat a hibákat, amelyeket én tudatlanságomban elkövettem.

Első tapasztalatom, amit szeretnék megosztani Veled az, hogy tudatlanságom egyetlen oka én vagyok. Fiatalabb éveimben nem igyekeztem eléggé, hogy őseimet tisztelve, megismerjem elődeim tapasztalatait és nem tanultam időben elég jól idegen nyelveket, hogy segítségükkel azt a tudást is egyszerűen átvehessem, amelyet más népek képviselnek. E két alapvető hiányosságom folytán, a magyar nyelven, újabban fogalmazott állítások kizárólagos befolyása alá kerültem.

Például, a két világháború között divatos szellemességnek számított a mondás: "Magyarország a legbolondabb ország: király nélküli királyság, amelynek ugyan tengere nincs, de élén egy lovastengerész áll!" Később a "vas és acél országa" lettünk - de se szenünk, se vasunk nem volt. Ma Magyarországon mindenki tudja: legszebb ál-munk, egyetlen legfontosabb célkitűzésünk, hogy bekerüljünk Európába. A közelmúltban vezetőink ismételten bejelentették, hogy hamarosan a NATO és az Európai Gazdasági Közösség tagjai leszünk. Megjegyzésem: a NATO csak azt az államot veszi fel, amely meg tudja védeni önmagát és nincsenek számottevő konfliktusai - az Európai Gazdasági Közösségbe való felvételnek pedig elengedhetetlen feltétele a konvertibilis (átváltható) nemzeti valuta.

Emlékeztetőül: Dánia, Norvégia és Svájc népe leszavazta az Európához való csatlakozást - a dánok utóbb mégis meggondolták a dolgot. A franciák és az angolok csak szerény többséggel mondtak igent, a franciák nem tagjai a NATO-nak.

Franz Josef Strauss egyszer tréfásan valami ilyesmit mondott: a tízparancsolat 124 szó, az Amerikai Függetlenségi Nyilatkozat 1859 és a Közös Piac karamellcukorka kiviteli szabályzata 685796 szó. Többet egyenlőre nem is mondok. Könyörgöm, lásd be: beszélünk kell egymással!

A zavart tudatú nemzet

Minden magyar ismeri kíváló költőnk gyönyörű mondasát, s ha már ismeri, hiszi is: "Nyelvében él a nemzet!" Helyes.

Svájc a világ leggazdagabb országa, a harmadik legnagyobb tőkeexportőr; négy hivatalos nyelve van: német, francia, olasz, rétoromán. Nem ismerek ma olyan népet, amelynek nemzettudata erősebb lenne a svájcínál. Mit szólna mindehhez? Én azt, hogy a nyelv, egy nép szellemi kultúrájának igen fontos része, de tudatának nem elsődleges meghatározója. Költőnknek igaza van - költői értelemben, de nekem is igazam van - tapasztalatunk szerint. Menjünk együtt végig ezen az úton.

A nyelv hangos jelek rendszere, amelyhez jelentés tartozik, így gondolataink kifejezője. Hasonlósági és nyelvtörténeti adatok alapján a kutatók az egyes nyelvek között (indo-európai nyelvek, finnugor nyelvek stb.) rokonságot igazolnak. Mivel a bizonyítás sok esetben igen gyenge lábakon áll, ezért sokan vitatják, de nálunk tanítják, hogy a nyelvek közötti rokonság, egy-egy hajdan egységes, ősnnyelvből való kiválás következménye. Azt tanítják, hogy nyelvünk finnugor, noha a nyelvészek ilyen ősnnyelvet kimutatni nem tudnak. A nyelvészek szerint mi finnugorok vagyunk - noha az összes finnugor nép nincs fele annyi se, mint a magyar. Van finnugor világszövetség és rendszeresen rendeznek finnugor világkongresszust - a következőt Magyarországon. Rendszerben van: szeressük egymást. Szeretnek vendéglőben ebédelni, de attól még nem vagyok vendéglős!

A hivatalosított magyar történelemírásban, a közös finnugor ősnnyelvet beszélők egy közös őshazából származnak. Ennek egyetlen régészeti bizonyítéka sincs. A hivatalosított magyar történelemírásban, csak az elmúlt negyven esztendőben, a finnugor őshazát kilenc helyre képzeltek:

1. Altáj-Szaján hegység vidéke. Molnár Erik (1953), ugyancsak: Castren (1853), amely az első elmélet volt.
2. Minuszinszki medence. Grjaznov (1956), Kizlaszov (1960).

3. Kelteminár, Aral-tó vidéke. Chernetsov és Moszynska (1974).
4. Nyugat-Szibéria. Fodor (1975).
5. Volga könyök-Káma Urál hegység, Bartha (1984 és 1988).
6. Az Urál-hegység mindkét oldala. Hajdu (1962).
7. Szvidéri őshaza. László Gy. (1961).
8. Külön finn őshaza a Baltikumnál. Meinander, Huurre (1980, 1979).
9. A jégtakaró északra húzódó pereme mentén a fésűs kerámia területe. Makkay (1990).

Ez az egész elméleti rendszer közel százötven éve tartja magát, noha az embertan tudósai bebizonyították, hogy az ugorokhoz semmi közünk és a zenetudomány bebizonyította, hogy azon ritka népek egyike vagyunk, amelynek sajátos zenei anyanyelve van - ez az anyanyelv a finnugor világban egyedül áll. Egész szellemi kultúránktól idegen mindaz, amiben az úgynevezett finnugor népek élnek és ami jellemző ezen népek szellemi és tárgyi kultúrájára: a mi emlékezetünkben és népművészetünkben nincs fenyő, medve, rénszarvas, sarki róka - de van griff, táltosló, tulipán, daru, oroszlán, inda, nap, pálma - ami viszont mind, mind teljességgel hiányzik a finnugoroknál.

Embertani szempontból, a mai magyarság 4,6 %-a hozzható kapcsolatba a finnugor típusokkal és a zenekutatók szerint van a magyar népzeneben olyan motívum, aminek akad néhány párhuzama a finnugor világban. Hasonló példák találhatók mind a szellemi, mind a tárgyi kultúrában, de ennek nincs több jelentősége, mint annak, hogy a távbeszélőt telefonnak is mondhatjuk. Nekünk viszont van rovásírásunk, aminek a finnugor világban nyoma sincs.

Nagy itt a zavar - mit gondolsz miért?

Jobb (magyar) körökben a magyar őstörténet nevetség tárgya. Isten őrizze! - ilyesmivel foglalkozni. Ősi gyökereink, őseink tisztelete, nemzeti múltunk ismerete - valami gyanús dolog. Mit gondolsz, miért? Azért, mert minden nemzetnek szüksége van mítoszra. Mert a mítosz a nemzeti megmaradás alapja. Ha a mítoszt szétzúzzák, akkor a nemzet beszélő emberek tömegévé válik, amely tömegből ügyes mesterek azt formálnak, amit akarnak. A mítosz

nélküli nemzet olyan, mint a lelkét meggyilkolt, vagy a teste növekedésétől lelki fejlődésével messze elmaradt ember. A magyar azon kevés és szerencsés nemzetek közé tartozik, amelynek van saját mítosza - ez a magyar őstörténet. Nagyon sajnálni való, hogy az a "mítosz", csak elég kevésbé ismert és még kevésbé feltárt, de mégis nagyszerű - mert igaz.

A japán, a thaiföldi hisz uralkodójának égi származásában. Napközben esetleg európai ruhát visel, de ha este otthonába tér, ott minden ősei szokásának megfelel. Ne feledd: ezek ma a sikernépek és mindenki nekik jósolja a legsikeresebb jövőt.

A magyar őstörténet sokoldalú, tárgyilagos kutatásának ma nincs műhelye. Ezer táján Európában egy nép volt, amelynek saját betűírása volt - a magyar, de a magyar rovásírásnak, amely tökéletesen simul a magyar nyelv hangrendszeréhez, nincsenek képzett kutatói. Magyarországon tanulni sem lehet azokat a nyelveket, amelyek a magyar őstörténet délies irányzatának a kutatásához elengedhetetlenül szükségesek. Az összehasonlító nyelvészet legfeljebb az úgynevezett finnugor nyelvekkel foglalkozik, noha nyelvünk erősen ragozó, *tehát nyelvünk rokona minden ragozó nyelv*. A ragozó nyelveknek vannak a legősibb nyelvemlékei, például a szumér és az ó-egyiptomi. Ezekkel a nyelvekkel azonban Magyarországon nem szabad foglalkozni, miként belső-ázsiai kapcsolatainkkal se. Szó szerint megtiltják. Ha például egy ujjur diák, aki doktorálni jön hozzánk és például szeretne kutatni a magyar-ujgur kapcsolatok tárgyában, ezt neki az egyetemen megtiltják, s helyette valami budizmusból kell doktoráljon. Meg tudod mondani, hogy egy magas szinten képzett ujjur szakember miért jön Turfanból Budapestre budizmusból doktorálni?

A magyar őstörténet írásos forrásainak számottevő kutatása, az eddigi eredmények ellenőrzése nem folyik. Például a Török Állami Levéltárban, mintegy 70-80 millió kézirat hever, ebből mintegy kétszázezeret feldolgoztak, úgy hárommillióról sejtik, hogy mit tartalmaz. A levéltárban egyetlen magyar se kutat - nincs pénz. Bécsben állandó munkacsoportunk dolgozik. Ez nem baj, sőt jó - de jellemző. Nem gondolom, hogy hazudnunk kéne. De, ha vállal-

juk a sok kis finnugor néppel a rokonságot, mert állítólag nyelvrokonaink, akkor miért nem vállaljuk nyelvrokonági alapon a rokonságot a ragozó nyelvet beszélőkkel, az antropológiailag törökös népekkel? Tényleg muszáj nekünk rokontalan, árva népnek lennünk? Érted ezt? Én nem. A bolgárokkal sem vállaljuk a rokonságot, pedig törökös nép, királylistájukat Atillára vezetik. A törököket sem vállaljuk, pedig igen vitéz, nagy nép. A japánt sem, pedig ők állítják, hogy rokonaink. És erősen ragozó nyelvet beszélnek.

Vegyünk egy másik példát, szép, két magyar szóval: a millicentenárium programját.

Egyesek arra készülnek, hogy visszafussanak, mások, hogy visszalovagoljanak az őshazából. Terveik kivitelezéséhez nagyjösszegű támogatást remélnék.

Mi maradunk a tudományos alapoknál és kövessük történelem könyveinket, ahol összegezve, a következőket olvashatjuk.

Finnugor őseink az Urál vidékéről egyre délebbre húzódtak, ahol törökös népekkel keveredtek. Ezek a népek nagy hatással voltak őseinkre, akik sok mindent átvettek a törökös népektől. Megtanulták az állattenyésztést és lovasnéppé lettek. A nagy népvándorlás során a besenyők megtámadták őseinket, akik a Kárpátok védőfala mögé menekültek. Itt avarokat nem találtak, viszont békés, földművelő és keresztény szlávokat, akiket leigáztak. Ezekről tanultuk a földművelést és átvettünk rengeteg szót, például: zabla, kengyel, stb. (ezen logika szerint lovagolni is a szlávoktól tanultunk). Nyugtalan vérünk szüntelen kalandozásra sarkalt, s végigraboltuk fél Európát, mígnem a augsburgi csatában a művelt és nálunk jóval fejlettebb nyugatiak döntő vereséget mértek ránk. Ettől kezdve már nemigen merészkedtünk nyugatra, felvettük a kereszténységet és nyugat védőbástyája lettünk. Védjük a nyugatot a keletről jövő többi barbár ellen, ezért nekünk nyugat hálás kell legyen. Minderről bőven olvashatunk - haddanvolt ellenségeink krónikaiban. Aki a történész mesterség alapfogásait az előírt tanulmányok elvégzésével elsajátította, az jól tudja: azt tekintjük történelemnek, ami le van írva. Hát ez az. A millicentenárium programjában

mindezekről bőven lesz szó. A nemzeti alaptantervben is. Manapság takarékosak vagyunk - de erre lesz pénz. Fogadsz velem?

Tudnod kell, hogy noha egy történelmünk, de két történelemtudományunk van."Két tudomány van most a magyar térségben: az egyik a külszíni sikerekkel és hivatalos támogatással fenntartott, a másik a lélek belsejében, szegénységben művelt és ápol. Az egyik megmondja, hogy mi a magyar történelem, a másik alázattal oldja meg annak saruszíját. Az első belenyugszik sokminden háttérbe szorításába, a másodsorba kényszerült fellázad minden szellemi nyomorítás és hamisítás ellen. A virágzó tudomány kiszolgálja, a kornyadó nem tágit az igazságtól.

Nemcsak a történelemtudomány, nemcsak a társadalomtudomány bír ezzel a kettősséggel, hiszen a tisztának vagy árulkodóan keménynek nevezett tudományok a természetrombolás kikényszerítésével szintén felcsatlakoznak az előzőekhez. A természeti és a szellemi-erkölcsi környezetszennyezés és ideálrombolás mint jellemző rossz, végrehajtói részéről mint szükséges rossz nevezet. A racionális, pragmatikus tudomány által elért emberi haladás kétes értékű látszateredményeivel próbálja önmagát igazolni. A másik tudomány azonban itt is rámutat, hogy az első által vezényelt fejlődésnek micsoda ára, mellékhatása van s végsősoron pusztulásba torkollik.

Ugyancsak pusztulással, magyarpusztulással járhat együtt az első tudomány működése a társadalom- és történettudományban, illetve kultúrában. A második tudomány azonban figyelmeztet, hogy a magyar után majd jön a többi, az összes nemzet pusztulása is, mert a bűnbak megsemmisítése semmire sem orvosság. Mi hát az orvosság, a gyógyír, a megoldás? Egyszerűen megmondható: az első tudomány legyengítése és a második felerősítése. Nem helycsere tehát, mert akkor ismét ott lennénk, ahol a part szakad, hanem szabadság: jusson lélegzethez az igazság." (Darai Lajos: Két tudomány, egy történelem. In: A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Tabi) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. Előszó. Budapest 1994).

Foglaljuk röviden össze a két tudomány adatait - és nem elemzéseit.

Ez a szó, hogy "magyar", eddigi ismereteink szerint, írásos formában, kizárólag a Kárpát-medencéből ismeretes, a középkor végéről. Elővehetünk bármely írást, annak fordítói az ott előforduló népnevek esetében, magyar nyelvű fordításukban önkényesen használják a "magyar" népnevet. Az eredetiben ilyen nincs.

A finnugor népeknek nincsenek olyan írott nyelvemlékei - mint például az úgynevezett indo-európai népeknek (a Kr. e. II. évezred derekától) - amelyekből olyan nyelvfejlődési adatokat olvashatnánk ki, mint az indo-európai nyelvészek a maguk területén. A finnugor népek legrégibb nyelvemlékei - magyar nyelvemlékek. Néhány szó a bizánci krónikákban (950 táján), majd következnek az összefüggő nyelvemlékek: a tihanyi apátság alapítólevelében (1055), a halotti beszéd (1200 táján), az Ó-Magyar Mária siralom (1280 táján), ami fordítás latinból, de már akkor szebbnek tartották mint az eredetit. A finn nyelv első emlékei a XVI. századból valók, a többi finnugor nyelv első emlékei pedig a XVIII.-XIX. századból. Tegyük mindjárt hozzá, hogy az indoeurópai nyelvészek a múlt század közepén indult, a nyelvek genetikai leszármazási elméletét valló nézetüket, többségükben mára elvetették. A finnugorok nem.

Tinódi Sebestyén (1505-56), vagy Balassi Bálint (1554-94) sajátos magyar versformát alkalmazva, nekünk kedvesen ír. A nyelvnek évezredes fejlődésére van szüksége ahhoz, hogy ilyen teljesítményre alkalmassá váljék. Ne feledjük: Magyarországon a latin volt a hivatalos nyelv 1836-ig. A Tinódi - korabeli indoeurópai (pl. angol) nyelvemlékeket (mint pl. Shakespeare) a mai nyelvre le kell fordítani. Ennyit a nyelvről - és térjünk át a honfoglalásra, amelynek ezeregy századik évfordulóját ünnepeljük 1996-ban.

A honfoglalás pontos lefolyását nem ismerjük, de azért sok mindent tudunk - egyebek közt azt is, hogy ugyan volt valami besenyő támadás, de biztosan nem, mint valami menekülő szegénylegények roskadtunk a Kárpátok ölére.

Tudjuk, hogy az első évezred végén, a Kárpát-medence viszonylag sűrűn lakott, mezőgazdaságilag nagyrészt megművelt terület volt. A népesség elsősorban az avar birodalom (öshonos és beköltözött) jórészt keresztény népeiből került ki. Embertanilag leginkább a törökös típusok-

kal hozható kapcsolatba - miként Álmos és Árpád honfoglaló népe is. E két népesség együttesen mintegy egymillió fő lehetett, a többség magyarul beszélt. A honfoglalás népünk legnagyobb tette volt - minden szempontból. A honfoglalók, a korabeli Európa kulturális szintjét sok tekintetben messze meghaladó, rendkívül erőteljes, kialakult műveltséggel érkeztek. Fegyverzetük, harci erejük egyedülálló volt. Két világbirodalom - a bizánci és a német-római császárság - közé ékelődve, mindkettőt túléltek. Sőt: száz éven keresztül mindkettőt, minden háborúban megvertük. Miénk lett a teljes Kárpát-medencén kívül az Adria-mente Filippopoliszig és Durazzoig, a mai Alsó-Ausztria, továbbá Felső-Ausztria az Ens folyóig és a mai Morvaország területe. A Kárpát-medencén belül nagy csatának nincs nyoma.

Történelemírásunk, egyetlen, 955-ben Augsburgnál esett csatavesztésünk jelentőségét felnagyítja, tervszerű nyugati hadjáratainkat - amelyekben jelentős avar és szláv önálló egységek is résztvettek - "kalandozásokká" alacsonyítja. Ez is olyan, mint a besenyők elől való futás. Az első ellenséges hadsereg 1031-ben jelent meg határainknál. Szétvertük. Állítólagos legyőzőink hol voltak 75 évig?

Közben megalapítottuk Európa területén az első egységes és keresztény államot, amelyet ezeregyszáz éve fenntartunk. Ennél Európában csak Szent Péter széke régebbi és állandóbb.

A kereszténységet vértanuk nélkül és minden más európai népnél gyorsabban vettük fel. A történelem nem ismer még egy családot, amely a római egyháznak annyi szentet adott, mint Álmosé.

Ezer éven keresztül véreztünk Európáért és harcoltunk, többnyire vérrokonaink ellen. Ha valaki tényleg azt gondolja, hogy Európában valaki ezért hálát érez irántunk, az menjen bármely ország, bármely kocsmájába, vagy hivatalába és érdeklődjön eziránt.

Nincs még egy nemzete Európának, amely több kitűnő találmányt, ideát, intézményt művészt, tudóst, sportolót adott, mint a miénk. Nemzeti vagyónkból csaknem minden, ami mozgítható, a többi európai néphez került. Volt mit vinni.

A Kárpát-medencében már a bronzkor előbb kezdődött, mint Európa többi részén. A mezőgazdasági kultúra is innen terjedt tovább, Árpádékkal pedig egy még magasabb szintű mezőgazdasági és ipari civilizáció jött erre a területre. Nagy Károly 791-ben indított hadjárata során teljesen kirabolta az avarokat. Sajat krónikása írja (Einhard): "Addig szegények voltak a frankok, most meggazdagodtak". Csak a kagán székhelyén 15 szekér arany, ezüst és selem volt a zsákmány. Tokajból vitték az obszidiánt és Erdélyből az aranyat már a fáraók korában. Itt voltak Európa legnagyobb sóbányái, az újvilág felfedezéséig Európa ezüst-és aranyszükségletének zömét innen fedezte. Még a török korban is mi voltunk Európa legfőbb élőállat szállítói.

Európa keresztényei végül úgy elvették hazánkat, a Kárpátok medencéjét, hogy nekünk egy talpalattnyi szabad föld se maradt. Állítólag fennmaradásunkat a kereszténység fölvételének köszönhetjük. Európa keresztényei 1849-től 1956-ig, háromszor verettek le bennünket orosz dzsidásokkal.

A két világháborút - egyedül mi veszítettük el. Utóbb sok szó esett a rab népekről. Rab nép csak mi voltunk - a többiek a második világháború győztesei. Minket - Európa történelmében példa nélkül állóan megcsonkítottak - a többiek gyarapodtak.

Vigyázz! - Magyarországon ezekről a dolgokról így beszélni nem illik. Csodálkozol akkor azon, hogy nemzetudatunk összekuszálódott? A torztudatú ember nem Isten-arcú társadalmat hoz létre, hanem torzarcút.

Ne gondold, hogy azt várom történelmi irodalmunktól, hogy hazudozó legyen. Legyen olyan, mint Gárdonyi, vagy Arany.

A szalontai csendes tanító, a Magyar Tudományos Akadémia főtítkára, a pusztító törökidőből - Szondy Györgynek állít emléket. Szondyt, aki Drégely parányi várat védte százötven rongyos katonájával haláláig, a budai pasa hatalmas seregével szemben, a török katonái pompával eltemette; az árulót elevenen megnyúzatta, árulásának díját bőrbe varrva kítűzte a várfalra. Akkor még az erkölcs - erkölcs volt.

Vegyük Gárdonyi három regényét. A mai nyelvzüllesztő időben kiemelem akkori irodalmunk csodálatos magyar nyelvét. Akkoriban az még nem minősült irodalomnak, ha valaki népünket, kultúránkat, múltunkat pocskondiázni merészelte. Nos, vegyük "A láthatatlant ember"-t. Atilláról tudjuk, hogy népével egyetemben Ázsiából betörő, barbár rabló volt. Gárdonyi könyvében, az Atilla udvarában élő kortárs, Priskos rhétor Atillája elevenedik meg. Regény, de nem tartalmaz tárgyi tévedést, mint sok mai alkotás. Atilla az Isten ostora, a világ ura, a lakomán fatányérból eszik és fakupából iszik - és mindig józan. A catalaunumi csatáról is más a véleménye Gárdonyinak, mint a történészeknek. Szerinte Atilla a győztes. Érvélese kristálytiszt: a csata színhelyén a hunok maradtak. A következő évben Atilla Róma alatt állt seregével - Aätius sehol. Ki hát a győztes?

Mond kérlek, Atilla szerinted is barbár? Hát barbár az, aki az analfabéta Európában több nyelven beszél? Róma védtelenül a kezében van és megkíméli? A történészek minden megoldással próbálkoznak. Ugyan, a hunok után jövő germán törzsek, miért pusztították el Rómát? Ők miért nem riadtak vissza pápától, angyaloktól, pestistől - mint állítólag Atilla? Ki a barbár?

"Isten rabjai". Kereszténységünkéről mennyi mindent összeírtak! De ki írta meg, azt a mély, őszinte és őnzetlen hitet, amely bennünket jellemzett - egészen a közelmúltig? Ki elemezte azt, hogy ki adott többet: a kereszténység nekünk, vagy mi a kereszténységnek? *A világ harangjai a mi keresztény tettünk dicsőségét éneklik minden délből!*

Végül: "Az egri csillagok." Mennyit írtak történelmünk e végzetes koráról, amikor lehanyatlott csillagunk, amely azóta is zuhan. Az embernek kedve lenne meghalni. Lám, ebben a korban is voltak csodálatos tetteink, vitéz katonáink, sikereink. Ugyan ki állított a magyar nőnek szebb, csodálatosabb emléket, mint Gárdonyi?

Az igazi értékek a megpróbáltatásban látszanak. Csak észre kell venni, fel kell emelni, meg kell becsülni. Látnod - az ilyen írások igazak és melengetik a szívünket.

Ugyan tudod-e, hogy Dobó István koldusszegényen halt meg? Tudod-e, hogy hol van a sírja?

Nemzeti tudatunk összezavarodott, mert történelemírásunk nem szolgálja történelemtudatunk tisztulását, szilárdítását, lelkünk erősítését.

Tudod mit: tegyük vizsgálat alá a kulcsszót.

A nemzet

A nemzet "Történelmileg kialakult közösség, amelyet közös nyelv, terület, gazdasági élet, valamely jellegzetes kultúrában megnyilvánuló közös lelki sajátosság és rendszerint valamilyen államszervezet tart össze." (Magyar nyelv értelmező szótára 1965).

Az Új Magyar Lexikon (1962) hozzáteszi: "Csak a fenti ismérvek együttes megléte esetében beszélhetünk nemzetről." Később: "Történelmi kategória, amely a kapitalizmus viszonyai között keletkezett."

Ne kérjük számon Svájc esetét e fogalmazványon. Azt is tudja mindenki, hogy írhat valaki csodálatos műveket magyarul és érezzük rajta, hogy nem magyar. A kezdetben magyarul rosszul beszélő Széchenyi Istvánról viszont mindenki tudta, hogy kiváló magyar.

Vessük viszont vigyázó szemünket Párizsra, ahol a nagy francia forradalom tüzeiben született a "nation". Született vérben, kegyetlenségben. Harsogta a jelszót: "Szabadság, testvériség, egyenlőség!" - és kegyetlenül letiport mindent, ami gyenge volt: egyént, közösséget, szomszéd államot.

Századunkban volt szerencsénk megismerni a szocializmust, méghozzá *náционаlista* és *internáционаlista* változatban. A részleteket illetően, kérlek, sürgősen nézd át a szakirodalmat. Ezek után nézzük Hóman Bálint gondolat-sorát:

"A faj vagy fajta a közösség vérségi egységét, tagjainak közös eredetét, a nép ennek társadalmi és művelődési egységét, életformáját és világszemléletének azonosságát, a nemzet a közösség államszervezeti egységét, politikai egyéniségét és szemléletét fejezi ki.

A fajta és a nép őseredeti alakulások, a nemzet későbbi fejlemény, minden nép történetének későbbi időszakában jelentkezik. A fajta természeti, a nép és nemzet történeti, amaz társadalmi ez pedig politikai alakulat. Az ember természeti lényként egy fajtához, társadalmi lényként egy néphez, politikai lényként egy nemzethez tartozik.

A fajta közös eredetű és közös ősök testi-lelki vonásait viselő emberek és csoportok természetes úton létrejött közössége. A nép egyhelyütt és azonos életformák között együttélő, azonos nyelvű embercsoportok világszemléleti közössége. A nemzet egyazon állami szervezet keretei közt élő egyének és csoportok politikai közössége, az államszervező és államfenntartó nép politikai megjelenési formája." (Őseimbek-ősmagyarok. Atlanta, 1985. 54-55 oldal).

Tudtad eddig is, de most már remélem megbizonyosodtál az őstörténet fontosságáról. Jól tudják ezt a világ sikeres, nagy népei: a japánok, a kínaiak, a zsidók. Tanuljunk tőlük. A múlt ismerete, az ősök tisztelete megtart.

Alig van a történelemnek titokzatosabb és lenyűgözőbb látványa, mint egy nemzet születése. S alig van fontosabb is a nemzetre nézve.

Anélkül, hogy ebbe mélyebben belemennénk, rá kell mutatnunk a jelen fejezet első megfogalmazásában rejlő szörnyűsége. Mivel a fogalmazás gyökerei az európai kultúrkörbe, az európai "nemzetállam" - hoz visznek, le kell szűrjük a történelmi tapasztalatot: ez a felfogás vezetett - többek között - a vallásháborúkhöz (nálunk sohasem volt!), az erőszakos nyelvi, etnikai stb. asszimiláláshoz, olyan államok feldarabolásához, amelyek nem ezen európai nemzetállamisági eszme szerint alakultak, éltek. Ilyen állam volt Magyarország a XVIII. század végéig, attól kezdve fokozatosan érvényesült a nyugateurópai nacionalizmus eszménye nálunk is. Ez a nacionalizmus és nemzetfogalom szülte azt, amit nemzetiségi kérdésnek nevez a politika és a történelem. Vegyük most sorra nemzetünk kialakulását, a főbb állomásait.

Az ember, tehát a természet világában vérszerinti származására nézve egy fajtájához tartozik - egy nemzethez való tartozása a szellem világába tartozik, ahol a nyelv csak egy tényező a sok közül, de nem döntő.

Amit ma magyarnak nevezünk, az a Kárpát-medencében lett azzá, aminek ma tudjuk. Az is kétségtelen, hogy amit Álmos-Árpád népe ide hozott, az döntően befolyásolta népünk végső kialakulását. Amit e honfoglaló eleink

magukkal hoztak, az az eurázsiai nagy lovascivilizációk öröksége, amelynek gyökerei Belső-Azsiába és az ó-kori keltre (Anatólia, Egyiptom, Mezopotámia) nyúlnak.

Az eurázsiai lovascivilizáció államformája a birodalom. A birodalom egy-egy kiváló hadvezér alkotása volt, valamely néven. Ez a név a végtelen pusztában hamar divatba jött, s mindenki szkíta, vagy hun, vagy avar akart lenni. Valamilyen esemény folytán a birodalom pillanatok alatt eltűnt, hogy helyébe esetleg pont olyan gyorsan egy másik álljon. Így tűntek el a történelemből "nyomtalanul" a szkíták, a hunok, az avarok...

A lovasbirodalmak rendkívül ésszerűek és toleránsak, valamennyi ősi magaskultúra megalkotói voltak. A lovasnomád társadalom hatalmi rendszerű volt, de nem ismert például faji kizárólagosságot.

Már gyerek korában mindenki fel tudott sorolni 30-40 ősét. Így nem volt vitás, hogy a családi alapon szerveződött társadalomban ki a vezető. A család viszont nem volt elzárkózó. A nagy-családba befogadták a távoli rokonokat, s ha a családfő ügyes gazda, jó katona, sikeres kereskedő volt, akkor családja nagyra duzzadt, amely sikerei további lehetőségeit hordozta: tovább növelte fegyveresei és szolgálói számát.

Látható, hogy ez nem volt tisztán vérségi kapcsolat, sokkal inkább egy lelki tényező - s innen fogva már nemzetségről beszélhetünk. Az élet ezekben a birodalmakban igen kemény volt, ezért a bizalom és az engedelmisség feltétlen kellett legyen.

A gazdagság vonzotta a rablókat, de növelte az igényeket is. Ezért a családok, nagycsaládok, nemzetségek gyakran szöveterkeztek - ilyen lehetett a körükben elterjedt vérszerződés, amikor egymást szimbólikusan, vérszerinti testvérnek (de szép magyar szó!) is fogadták. Ezzel eljutottunk a birodalmak alakulásáig, vagy ha tetszik: a törzsszövetségig. A lovasnomádok kiváló államalapítók.

A tulajdonviszonyok dolgában is az európaiaktól eltérő rendjük volt. Árpádházi királyaink gyakran és szigorúan intézkedtek a magántulajdon védelmében, amelyből egyes történészeink azt olvassák, hogy a kalandozó, rabló magyarok nehezen szoktak rendre.

A tény viszont az, hogy az, amit közösen szereztek, védtek - a feudalizmus elemeinek, Szent István királyunk korában kezdődő bevezetéséig - az közös tulajdonuk volt és a közösségtől mindenki megkapta amire szüksége volt - a közösség lehetőségei szintjén. Ha tehát valakinek szüksége volt valamire, amilye a közösségnek volt, megszokta, hogy azt megkapja. Természetesen voltak nagyobb és kisebb, gazdagabb és szegényebb közösségek és voltak sikeresebb katonák és sikeresebb gazdálkodók, akik között voltak gazdasági különbségek. Életük nagyban hasonlított, az egyes vidékeinek máig élő falusi földközösségekéhez. Ez bizony távol áll a feudális mentalitástól.

Svájcban például, ha valamely szövetségi hivatal ma egy házat akar építeni, akkor kérnie kell telket valamelyik községtől. Saját földterülete, ugyanis, se a kantonnak (megye), se a szövetségnek nincs, csak a kantonba tömörült községeknek. Talán mégse mondják minden alap nélkül, hogy Svájc Európa legrégibb jogállama.

A lovasnomád birodalmat az uralkodó személye tartotta össze. A birodalomba a hódoltatott népeket is bevették és a kialakított jogrendbe beillesztették. Az uralkodó karizmatikus személy, származása misztikus volt. Birodalmát az ő misztikus személye fogta össze, nem szükségeltetett a faji, vallási, nyelvi egység.

Almos családjából származó fejedelmek és királyaink magukat Atilla király leszármazottainak vallották. A Kárpát-medencébe Atilla király örökébe, mint saját tulajdonukba jöttek. Akik velük voltak, vagy velük vérszerződést kötöttek, azok az új haza foglалó-tulajdonosai - későbbi kifejezéssel: nemesek voltak. Magyarországon még a XIX. század elején is minden 21. ember nemes; a franciáknál ez a szám 180, a cseheknél 828.

Hagyományunk és irodalmunk tanulmányozása alapján állíthatjuk, hogy a *magyar nemzet a Vérszerződéssel született*. Nem tudjuk, hogy történelmünkben hány vérszerződéssel számolhatunk és azt sem tudjuk, hogy a Kárpát-medencében, azon kívül, vagy itt is-ott is kötöttünk ilyen szerződést. Feltételezzük, hogy hét nemzetség (vagy törzs, vagy had), valamint a kabarok, a székelyek és az

avarok lehettek a résztvevők. A Vérszerződés szövegét Anonymus Gesta Hungarorum-a őrizte meg számunkra, Pais Dezső fordításában (Budapest 1977) így:

"Az eskü első szakasza így hangzott: Hogy ameddig csak az ő életük, sőt az utódaiké is tart, mindig Álmos vezér ivadékából lesz a vezérük. Az eskü második szakasza így hangzott: Hogy ami jószágot csak fáradaik árán szerezhettek, mindegyiküknek része legyen abban. Az eskü harmadik szakasza így hangzott: Hogy azok a fejedelmi személyek, akik a tulajdon szabad akaratukból választották Álmost urukká, sem ők maguk, sem fiaik soha, semmi esetre ki ne essenek a vezér tanácsából és az ország tisztségeiből. Az eskü negyedik szakasza így hangzott: Hogyha valaki utódaik közül hűtlen lenne a vezér személyéhez, vagy egyenetlenséget szítana a vezér és rokonai között, a bűnösnek vére omoljon, amint az ő vérük omlott az esküben, melyet Álmos vezérnek tettek. Az eskü ötödik szakasza így hangzott: Hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtja."

Szomorú tény, hogy történelemírásunk nem tisztázta, hogy ki ez az Anonymus és mikor élt. Jellemző.

Visszont, a Vérszerződés az írásosan átörökölt jogtörténetünk kezdete. Nem tudjuk, de biztosak lehetünk benne, hogy már megkötésekor le is írták. Alkotmányunk minden bizonnyal sok száz évvel régebbi, mint bármely más európai alkotmány.

Látod: mi mindent rejt a magyarok őstörténete? Innen megint új fejezet kezdődik - amelynek gyökerei ismét igen messzire nyúlnak. Ilyen nemzet a miénk.

Corpus Juris Hungarici - Magyar Törvénytár

Nilván tudod, hogy egyesek nekünk ismét új alkotmányt írnak. Mert Alkotmánybíróságunk az van, de alkotmányunk az nincs.

Illetve egyesek szerint van alkotmányunk. Tudod, ez egykoron úgy született, hogy egy kopasz ember, alig ötven éve, magához parancsolt két másikat és megparancsolta, hogy holnap reggelre írjanak új magyar alkotmányt. Példaként kezükbe nyomta a sztálinit. Ezt az alkotmányt azóta többször módosították - íme: ez a mi mostani alkotmányunk. Jó.

Nemrégiben történt, amikor a Szovjetunió által ránkényszerített világ már összeomlott, de a Vörös Hadsereg még megszállva tartott bennünket. Az újonnan választott magyar országgyűlésben lévő egyik párt valamely szószólóját egy nyilvános gyűlésen arra kértem, hogy szíveskedjék közölni velünk a magyar állam közjogi helyzetét. Az illető mellébeszélt, láthatóan a kérdést se értette.

Számodra megfogalmazom: *Mivel a magyar állam egész területe tartósan idegen katonai megszállás alatt áll, ezért az alkotmányjogi és közjogi hiátus állapotában vagyunk. Ilyen esetben az ország ügyeit álparlamentáris intézmények viszik, a nemzet tettei - közjogi értelemben - érvénytelenek.*

Tudod kitől tudom ezt? Deák Ferencről - aki nemcsak a haza bölcse, hanem korának legjelentősebb jogtudósa. Igaz, ő ezt az 1849-től 1867-ig terjedő időre mondta, de máig igaz, mert a nemzetközi jog alapállása ezekben az ügyekben máig változatlan.

Mit mond a nemzetközi jog: Az ilyen ország országgyűlésének *nincsen se alkotmány teremtő se alkotmány módosító ereje*. Az ilyen országgyűlés joga kizárólag arra terjed ki, hogy az élet normális működését biztosítsa és megteremtse az alkotmányos működés előfeltételeit. Ilyenkor átmeneti, ideiglenes, ügyvivő kormányok működnek. Ennyi az egész. Érted?

Ez a dolog így igen egyszerű, de az ebből fakadó nemzeti katasztrófánk mérhetetlenül nagy. Ma országunkban sokan, sokmindenen csodálkoznak, kapkodnak fűhöz-fához, kitalálnak elméleteket, csak egyre nem gondolnak: a

világon minden fontos helyen tudják, hogy nálunk alapvető rendezetlenség van. Mivel vannak akik ezen állapot fenn-tartásában komolyan érdekeltek, ezért ezt neked nem mondják meg.

Márpedig légy szíves vedd tudomásul: *amíg közjogi állapotunkat nem rendezzük, addig reményünk sem lehet arra, hogy a demokratikus népek családjába egyenrangú tagként bekerüljünk.* Másszóval: addig maradunk ott, ahol vagyunk.

Nem az a kérdés, hogy amit mondok kinek tetszik és kinek nem. Arról sincs szó, hogy a meglévő rendet föl kell borítani. Arról van szó, hogy a tényekkel tisztában kell lenni, ha tisztességes rendet akarunk. Ha azt akarjuk, hogy komolyan vegyenek bennünket.

• Arról van szó, *hogy nekünk több mint ezer éves, érvényes, írott történelmi alkotmányunk van, a Corpus Juris Hungarici.* Nézzük végig a dolgot a történész szemével.

A magyar állami szuverenitás (önrendelkezés) elveszett *részben* Trianonban és *teljesen* 1944 március 19-én, amikor a Harmadik Birodalom katonai erői országunk maradék egyharmadát is megszállták. *Részben* helyreállt a magyar nemzeti önrendelkezés, amikor az egyik megszálló, a Szovjetunió Vörös Hadserege, az egyharmadnyi országrészből kivonult.

Az utoljára (1939), a nőkre is kiterjesztett, általános, egyenlő és titkos választójog alapján választott magyar országgyűlés (amelyet soha fel nem oszlattak) utolsó határozata szerint *a Szent Korona jogfolytonossága fenn áll.* A határozat alkotmányosságához kétség nem fér, az országgyűlés jegyzőkönyve az USA State Department irat-tárában megtalálható. Vizsgáljuk meg röviden, hogy mit jelent eme *nemzeti közakaratum?*

Mindenek előtt azt jelenti, hogy *ma is a magyar alkotmány a Corpus Juris Hungarici, vagyis a magyar történelmi alkotmány.* Mit tanultunk erről az alkotmányról az iskolában, még negyven évvel ezelőtt is? Azt, hogy a Corpus Juris Hungarici Európa második legrégebbi alkotmánya. A Magna Charta, az angol történelmi alkotmány a régebbi, mert Kopasz János törvényeivel kezdődik 1215-ben. A miénk II. András király Arany Bullájával indul, mert - így tanították - ez volt az első rendszeres, írásba foglalt jogforrá-

sunk. Azóta már sokan kimutatták, hogy a Corpus Juris Hungarici nyugodtan kezdhetjük Szent István királyunk Intelmivel, sőt a Vérszerződéssel, tehát nem szükséges, hogy a mi alkotmányunkat régiség dolgában Európában csak a második helyre tegyük, noha az se lenne szégyelni való.

A Corpus Juris Hungarici, a megalkotott és hatályon kívül nem helyezett magyar jog teljessége. A magyar nemzet az idők folyamán egész népeket (horvátok, szerbek, zsidók stb.) vett fel és helyezett el a magyar jogban szokásaikkal, intézményeikkel egyetemben s védte mindazokat - ellentétben Európa minden más népével, amelyek egységes nemzetállamot alakítottak. Ezzel a tettevel a magyarság egyedül áll Európában. A Corpus Juris Hungarici szelleme tette lehetővé, hogy vallásháború Magyarországon sohasem volt, mert a mi erdélyi országgyűlésünk (Torda 1557) iktatta Európában első ízben alkotmányba a vallásszabadságot. Ezért nem volt Magyarország soha zsidóüldözés sem. A két világháború között született például néhány kifejezetten zsidóellenes törvény, de a magyar közjogi szellem megakadályozta érvényesülését. A deportálások is csak a nemzeti szuverenitás teljes elvesztése után kezdődtek, tehát a nemzetnek közjogi értelemben véve ez a tette is érvénytelen.

A Szent Korona a Corpus Juris Hungarici hordozója. A legújabb kutatások kimutatják, hogy Sylvester pápa, Ottó császár és a mi I. István királyunk már tudta, hogy pont ezt a koronát kell Istvánnak adni, amely már akkor is és azóta ezer éven át, egyebek mellett, jelentette a Kárpát-medence birtokát. István Intelmeiben kimutatják a Szent Korona eszme megalapozását. Tudni illik, hogy a magyar királyok a Szent Korona jogait gyakorolták, hogy mi mindannyian mint a Szent Korona állampolgárai születünk, hogy a magyar állam területe a Szent Korona terület; hogy 1948-ig a magyar bíróságok ítéleteiket a Szent Korona nevében hozták. És a Szent Korona jogfolytonossága továbbra is fennáll. *Ez a magyar közjogi helyzet.*

A Corpus Juris Hungarici értelmében a zászlónk piros-férfő-zöld, himnuszunk Kölcsey-Erkel Himnusza, címünk az úgynevezett kiscímer a Szent Koronával. *Miért? - mert minderről a magyar nemzet, tudásának birtokában,*

szabadon, így határozott és ezt a határozatot azóta nem változtatta meg. Itt nem az a kérdés, hogy kinek mi tetszik, vagy nem tetszik, hogy ki mit hajlandó vagy nem hajlandó elfogadni. Ez a magyar közjogi helyzet.

A Corpus Juris Hungarici értelmében a magyar állam formája a több párt rendszerére épülő parlamentáris királyság. (A Nyugat-Európa területén ma lévő 22 állam közül 12-ben van monarchikus államrend.)

Miután a trianoni békeparancsot a magyar országgyűlés sorsolással kiválasztott két tagja aláírta, az utolsó Habsburg király - IV. Károly - uralkodói jogainak gyakorlásától visszavonult, a nőkre is kiterjesztett, általános, egyenlő és titkos választójog alapján megválasztott magyar országgyűlés ezen parancsot törvénybe iktatta, és az alábbi határozatot hozta: "A nemzetgyűlés, mint a nemzeti szuverenitás kizárólag törvényes képviselője megállapítja, hogy a királyi hatalom gyakorlása 1918. évi november 13-án megszűnt. Megállapítja továbbá, hogy Magyarországnak és társországainak a volt osztrák birodalmi tanácsban képviselt királyságokkal és országokkal fennállott feloszthatatlan és elválaszthatatlan *együttbirtoklása* a bekövetkezett események folytán megszűnt." *Az együttbirtoklás* megszűnt, tehát felébredt a nemzet szabad királyválasztó joga. Ugyanazon törvény 11.§-ában olvassuk, hogy az osztrák-magyar közös érdekű viszonyok megszűnével: "Az 1867. évi 12. t. -c. és az e viszonyokra vonatkozó egyéb törvényes rendelkezések hatályukat veszítették és a magyar államnak ősi függetlenségéből eredő szabad rendelkezése ezen viszonyok tekintetében is helyreállott." A nemzetgyűlés ideiglenesen, a királyi szék betöltéséig, megválasztotta Horthy Miklóst kormányzónak. Ezzel a választással a nemzet a királyi szék betöltését későbbi időre halasztotta, a királyság ősi formáját fenntartotta, s történelmi hagyományunknak megfelelően, az állam élére kormányzót állított. A kormányzó a Corpus Juris Hungarici intézménye arra az esetre, ha nincs király. Kormányzó volt előtte Hunyadi János, Szilágyi Mihály és Kossuth Lajos.

A nemzetgyűlés az 1921. évi XLVII. törvénycikkkel pedig kimondta a Habsburg-ház trónfosztását.

Ennyit a bevezetőben említett királynélküli királyságunkról. A lovastengerészhez még annyit, hogy Nagybányai vitéz Horthy Miklós, az Osztrák-Magyar Monarchia utolsó flottaparancsnoka volt. Első világháborús haditetteiről még egykori ellenfelei is a legnagyobb elismeréssel nyilatkoztak. A kormányzóságot ő nem kereste. A háború elvesztése után birtokára vonult. Amikor az országban a rend helyreállításához és az idegen katonaság kiszorításához magasrangú katonai vezetőként az ő segítségét kérték, ezt azonnal vállalta. Kormányzóvá csak ez után választották. Egyetlen adat sincs arra nézve, hogy személyi diktatúrát akart volna.

E rövid kitérő után, vizsgáljuk meg azt, hogy mit jelent az, hogy *megszűnt az együttbirtoklás?*

A magyar nemzet a Vérszerződés óta választotta legfőbb vezetőjét, akit a kereszténységre való áttérés óta királynak nevezünk. A királyválasztás intézménye nálunk volt olyan demokratikus, mint ma az USA-ban az elnökválasztás elektorok útján. Nem a hatalmasok házispirtja volt, amint azt egyes történelemkönyvek sugallják. A királyválasztás a szabad magyarok joga volt és akaratukat nem egyszer érvényesítették a hatalmasokkal szemben is. A közjogi rendezés Magyarországon mindenkor példás volt. Nem véletlenül menekültek évszázadokon keresztül a szomszédos országok népei hozzánk. A török időkben a bonyolultabb magyar ügyeket a kádik is a magyar bíróság elé utalták. A magyarok Európa gazdagjai voltak, a földesúri és a papi járandóságok terhe aligha volt súlyosabb, mint napjaink adója. Tisztázatlan folyamata a magyar történelemnek, hogy miként alakult ki a jobbágyság, minden esetre alkotmányos úton szüntették meg. Az egész föld viszont sohasem volt a királyé, és az úgynevezett jobbági terheket mindenkor pontos közjogi keretben szabályozták, miként a társadalom minden tagjának jogait és kötelességeit. Ez is egyedülálló Európa történelmében. A szabad földművesek rétege pedig a a magyar társadalomnak mindenkor igen számottevő tényezője volt.

A király, megválasztásakor esküt kellett tennie és a nemzet további feltételeket szabott. A török kiűzése után (1686) a nemzet hálából (tekintsünk el a részletektől), a Habsburg-ház javára lemondott a szabad királyválasztás

jogáról, elfogadván a fiági elsőszülöttségi rendszert. Pontosabban: a választás formálissá vált, de Ausztriával szemben a nemzeti különállás jogilag végig fennmaradt. Ezt az örökösödési rendszert a nemzet rövidesen kiterjesztette a leányágra is, az úgynevezett Pragmatica Sanctioval. Így lett Mária Terézia magyar királynő. Az örökösödési jog azonban csak a három főág (III. Károly, I. József és I. Lipót) lányait és utódait illette meg. Ettől kezdve Magyarország örökletes, de alkotmányos önálló királyság volt, únióban Ausztriával. Az Ausztiával való únió azt jelentette, hogy az osztrák örökös tartományok császára egyúttal a magyar Szent Korona országainak is királya. Egy fizikai személyben tehát két, egymástól különböző természetű közjogi személyiség találkozott, s az *együttbirtoklás* feltétele volt a Habsburg-ház örökösödési jogának, a Pragmatica Sanctio szerint csak az lévén jogosult a magyar trón birtokára, aki egyúttal az örökös tartományoknak is törvényes ura.

A Pragmatica Sanctio értelmében tehát a trónörökös csak abban az esetben vagyunk kötelesek megválasztani, ha bírja az osztrák örökös tartományokat is. Amikor az első világháború után az osztrák örökös tartományok szétváltak, a megmaradt Ausztria köztársasággá lett. Az *együttbirtoklás megszűnt. Ezzel a Pragmatica Sanctio önmagától hatályát veszítette, aminek következtében felébredt a nemzet önrendelkezése, szabad királyválasztó joga.* Az antant nyomásának engedve, ezt a tényt állapította meg a magyar országgyűlés, és hozta fentemlített határozatait. Tehát akkor nem mi, hanem az osztrákok fosztották meg a tróntól a Habsburgokat.

Ez nem a történelem kerekének a visszafelé való forgatása, hanem a közjogi helyzet. A történelmi alkotmányunknak viszont pont az a sajátossága, hogy folyamatosan fölveszi az újabb jogi alkotásokat. Másrészről, a mai magyar jogrendszernek számos olyan eleme van, amelyet átvett a Corpus Juris Hungariciból.

Tehát gyűjtsük erőnket jövőnk építésére, mert múltunk és jelenünk világos: *nekünk közjogilag érvényes, ezeréves alkotmányunk és olyan történelmünk van, amelyre irigységgel tekinthet egész Európa, csak meg kell ismerjük és fel kell mutassuk.* Erre szilárd épület emelhető.

Egy pár szó erejéig térjünk vissza Trianonhoz, amikor gyászolt az egész ország s a megszállott vármegyék követei kiáltvánnyal fordultak az egész világhoz, amelyben esküt tettek, hogy "Magyarország tőlünk elszakított kétharmadát, azt a földet, amely elvitathatatlanul a miénk, vissza fogjuk szerezni és meg fogjuk tartani".

A magyar nemzet a trianoni szerződést soha nem ismerte el. Mit gondolsz, ma kinek van joga ahhoz, hogy ezer éves magyar földről lemondjon? Fogas kérdés. Beszelnünk kell róla, már azért is, mert szomszédaink pontosan tudják mindezt - nemcsak mi. *Ez egy rendezetlen ügy. Kérdés, hogy az egyharmadban élőknek van-e jogosítványuk a nemzet egésze nevében nyilatkozni?*

Tudvalévő, hogy Trianonban félretájékoztattott emberek döntöttek, de nem saját szándékuk ellenére. A helyzeten az sem változtat, hogy sem az USA, sem a Szovjetunió a trianoni szerződést formálisan nem ismerte el, hiszen a második világháború után maguk se tettek másként, mint elődeik.

Trianonban felrúgták saját nemzetállam-eszményüket, hiszen Közép-Európában - minden földrajzi adottság, történelmi vagy gazdasági előzmény nélkül - olyan soknemzetiségű államokat hoztak létre, ahol az államalkotó, vezető nép lett a legnagyobb etnikai kisebbség. Felrúgták a béketeremtés alapjául kinevezett Wilsoni elveket, hiszen magyar területen egyetlen népszavazást tartottak, a sopronit, ahol mellettünk szavaztak, a többi területünket a helyi lakosság megkérdezése nélkül csatolták, az újonnan kreált államokhoz. Végezetül megszegték saját Atlanti Chartájukat (1941) is, amelyben a népek önrendelkezési jogának biztosításáról beszéltek. Alkotásuk csak az érintett népek boldogtalanságára vezetett, a művi úton létrehozott államok napjainkban hullanak szét. A Magyar Királyság nyolcszáz évig állt a történelem nem akármilyen viharában - nálunk egyetlen percre sem uralkodtak olyan állapotok, mint most az utódállamokban.

Napjainkban egy sor nép a Kárpát-medencében úgy véli, hogy előbb volt itt mint a magyar. Eltekintve attól, hogy akárcsak mi magyarok, ők is elfelejtették a két nemzeteszmé közötti különbséget és annak következményeit a történelemben, bizony nevetséges lenne, ha ezen feledé-

kenységnek nem lenne mába nyúló számos tragikus következménye. Olyan ez, mintha az olaszok Trier-ig maguknak követelnék a mai Dél-Németországot azon az alapon, hogy valaha ott Róma uralkodott. Vagy ugyanezen az alapon követelnék Britanniát. A két világháború után ilyen érvekkel el lehetett venni tőlünk országunk kétharmadát, nemzetünk felét.

A tőlünk elcsatolt, magyar nemzetiségű lakosság ma léteiben fenyegetett. El tudod-e képzelni, hogy Álmos népének honfoglalása idején, amikor népességünk mintegy egymillió fő volt, Európa népei a magyarok nyilait retgették, egyes seregteteink évtizedekig, bármely európai tengertárhoz győzelmes csatákat vívtak, akkor a Kárpát-medencében létezett olyan népcsoport, amelyet néhány óra alatt ne tudtunk volna kiírtani? En nem. Mégis, mit tettünk nyolcszáz éven át ezekkel a népekkel? Védjük őket, nemegyszer saját vérengző uraiktól, akik elől a fejlett magyar jogrendszer védszárnya alá menekültek. Ezek a népek megmaradásukat köszönhetik nekünk. Az antropológusok igazolják, hogy jelentős magyar néprészeket szívtak magukba. Nemzeti kultúrájuk magyar területről, magyar pénzzen indult. Szemünkre vetik, hogy ők nem lehettek nemesek. Ez részben igaz, mert csak kevesen emelkedtek a magyarság főnemesei közé, de van erre is bőven példa. Igenám, csak hogy Magyarországon nemesnek lenni annyit is jelentett, hogy az ország védelmében elsőként kellett kivenni a részüket. Isten és a történelem a tanunk, hogy bizony, főleg a magyar vérzett és a nemzetiségek meghúzódtak, megmaradtak, szaporodtak. Nemzeti elítjük magyar iskolákban tanult, ahol semmiféle vallási, nemzeti, vagy más egyéb olyan megkülönböztetésben nem volt részünk, ami esetleg a magyart is ne sújtotta volna. Nemzeti konfliktusokra akkor került sor, amikor a nyugati nemzeteszmé hatására, nyíltan országunk területi építésére törek - és magunk is fokozatosan e nyugati nemzeteszmé hatása alá kerültünk. Az elmúlt hetven évben megmutathatták volna, hogy miként kell az ilyen különbségeket állami szinten kezelni. Gondolod, hogy okuk van a mellveregetésre?

Szemere Bertalan (1849) és az Eötvös-Deák (1868) névvel jegyzett nemzetiségi törvényünk első volt Európában, és nemzetiségeinknek olyan helyzetet ígért, amit Európa száz évi jogfejlődése után, örülnénk ha ma, az utódállamokban élő magyaroknak egyszer fölajánlanának.

Látod, mit jelent ősi gyökereink fölfedése, ismerete? Ezer év után is bennünk él az a tolerancia, amit lovascivilizációnkból magukkal hoztunk. Sőt: az országgyűlésnek az a rendszere, amit ma parlamentarizmusnak nevezünk, azt is mi hoztuk Európába és fönntartjuk ezer éve. Gondolhatod, hogy mit éreztem az elmúlt években, amikor Magyarországon egyre-másra azt hallottam, hogy "az első szabadon választott magyar parlament". Beszéljünk róla, jó?

Magyarország Szent Koronája

Sokmindenre rámondják, hogy szent, koronákra is. A mi koronánknak - így, hogy "szent" - közel (de lehet, hogy több mint) - ezer éves történelme van, ami egyedülálló az egész keresztény történelemben.

"Az ezeréves közfelfogás szerint első királyunk koronájának tekintett magyar királyi koronát mindig is Szent István koronájának nevezték és annak nevezzük ma is. Bár a közlemények általában nem emelik ki a korona *szent* jelzőjét, ennek mellőzésére még akkor sincsen okunk, ha ezt pusztán "epitheton ornans"-nak, díszítő jelzőnek tekintjük. Ezt a díszítő jelzőt tudniillik évezredek hagyomány fűzi a koronához, amely ezzel a jelzővel vált az *ezeréves magyar államiség szimbólumává*.

Mit is jelent koronánknak ez a "szent" jelzője? A magyar "szent", a német "heilige", az angol "holy", a francia "sainte" jelző kevés támpontot nyújt ennek tisztázásához. Nem kell azonban idegenbe vinnünk a kérdés eldöntését, mert a múlt század derekáig hivatalosan használt hazai latin nyelvünk világosan különböztet ebben a kérdésben. Nem a magyar "szent" és az idegen nyelvek hasonló jelzőinek elsősorban megfelelő értelem szerint nevezi koronánkat "sancta corona" néven, hanem *sacra* koronának. *SANCTUS* (sancta) jelzőt fűz Isten és a katolikus egyház szentjei nevéhez. *Sacer* (sacra) névvel nevezi a szent, MEGSZENTELT tárgyakat, dolgokat.

Ez a "szent" jelző jóval tágabb körű amannál. Nem függ szentté avatásától, még csak vallási értelemben vett szentségtől, Istennek tetszésétől sem. A Szentatya (pápa) megszólítása Sancte Pater, az apostoli Szentszék (pápaság, római Curia) latin neve Sacra Sedes (Apostolica). A régebben "Ő szent felségének" is nevezett királyoknak ez a jelzője latinul Sua Sacratissima Maiestas, mert sanctus (sanctissimus) csak kettő volt közülük: Szent István és Szent László.

A Szent Korona nem vallási fogalom, hanem a hagyomány által megszenteltnek (sacra) tekintett évezredek jelvénye a magyar államiségnek. Nem az uralkodó (rex), hanem az ország (regnum), a magyar állam folyamatos fennállásának a jelképe. Nem sacra regum (uralkodás)

corona, hanem *sacra regni* (ország) corona. 1388-ban már a dalmáciai városok is "Magyarország Szent Koronáját" biztosítják hűségükről." (Bölköny József: *Sacra Regni Hungarici Corona*. In: A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (Londoni) Magyar Östörténeti Találkozó Előadásai és Iratai.)

Kérdéses, hogy az a korona, amelyet ma a budapesti Nemzeti Múzeumban tárolnak, azonos-e Szent István királyunk koronájával? Ez a korona, úgy tűnik, még az avárokor idején - de lehet, hogy korábban - készült, tehát igen régi tárgy. A koronához tartozó eszme vagy tan, pont ilyen régi lehet - ebből a szempontból közömbös pont ennek a tárgynak a valóságos története. Szent István Intelmeiben viszont már érett koronaeszme van, amely teljesen elüt a korabeli európai szokásoktól és hosszú előzményeket feltételez.

Úgy tudjuk, hogy I. István királyunknak II. Szilveszter pápa koronát küldött, barátja és neveltje Nagy Ottó, német-római császár beleegyezésével. Valószínűleg mindketten tudták, hogy Istvánnak pont ezt a koronát kell küldjék, mert ez a korona már akkor a Kárpát-medence tulajdonát jelképezte.

A Szent Korona mint "az ország koronája" szintén egyedülálló történelmi jelenség - és közjogi fogalom. A fennmaradt írásos emlékekben legalább ötször előfordul "az ország koronája" kifejezés. Tehát mikor a Hartvik-féle legendában, eredeti forrásban olvassuk, hogy István király megosztotta az "ország koronája" viselését a feleségével, akkor hitelesnek kell tartanunk már az I. Endre idejéből származó jelentéseket, hogy már akkor is ez az *ország koronája* volt.

Ez a kifejezés, ismétlem nem volt ismeretes Európában. Angol forrásban először 1155-ben merül föl, pedig ott nem voltak tatárok, ott megmaradt minden írásos emlék; Franciaországban csak 1317-ben használták először. Tehát biztosra lehet venni, hogy ezt a kifejezést a mi őseink magukkal hozták, ezt a fogalmat: "az ország koronája", és Magyarországról terjedt el Európába. Ezt ne úgy ítéljük meg, hogy mi most egy nyomorult kis tízegynéhány milliós nép vagyunk. A kora középkorban Magyarország Európa egyik legtekintélyesebb országa volt. Szent István korá-

ban angol királyfiak menekültek hozzá, pedig elég messze volt, és ezek közül az egyik elvette az ő lányát. Itt született a gyerekek, egy Margit nevű hercegnő, aki aztán később visszament az angol udvarba, elvette a skót király, és Skóciai Szent Margit néven ma is a skótok legtiszteltőbb szentje.

A összes európai király közül Szent István kapta meg a kettőskeresztet mint az apostoli királyság jelét. Mert a kettőskereszt nem egy egyszerű udvariassági gesztus volt a pápától, ugyanis megírták a Szent-István legendák és a Vatikán is megerősítette már Könyves Kálmán idejében, hogy a magyar király nemcsak világi joghatóságot kapott, hanem az egyház fölöttit is, amit más király nem kapott meg.

Rámutatok, hogy Szent László idejében volt IV. Henrik német császár és VII. Gergely pápa közt az ún. invesztitúra-harc, vagyis az, hogy ki nevezheti ki a főpapokat. A pápa tiltakozott az ellen, hogy a német-római császár főpapokat nevezzen ki, és a pápa győzött, és ennek a Henriknek el kellett menni - innen származik a kifejezés - Canossát járni, szőrscuhában, mezítláb, fejére hamut szórva kért bocsánatot a pápától, hogy merészkedett főpapokat kinevezni. Ugyanabban az évben Szent László vígan nevezte ki a főpapokat, hisz ő alapította a zágrábi püspökséget, ő nevezett ki oda püspököt, mert ő tudott arra hivatkozni, hogy "én apostoli király vagyok, aki a pápától kapta a fölhatalmazást", tehát diplomatikusan megoldotta a pápával a kérdést. És végül ezt Könyves Kálmán idejében rendezte a Vatikán a magyar királlyal, elismerte, a magyar királynak ezt a jogát, amit más európai király nem kapott meg, még a császár se. Mi egy nagyon tekintélyes ország voltunk Szent István idejében és később, ezért semmi különös nincs abban, hogy a magunkkal hozott koronafogalom - mert annak kellett lenni - elterjedt Európában.

Az egész korona egy belső-ázsiai szerkezetre, gondolkodásmódra utal, nyilván a magyaroknak volt már egy koronafogalma, hogy ez a korona az államhatalmat jelképezi. A korona kezdett nőni; tekintélyében a király feje fölé nőtt. Könyves Kálmán már egy nagyon népszerűtlen király volt, nem azért, mert rossz király volt, hanem mert csúnya volt. A krónikák azt írják, hogy púpos volt, bibircsókos és

bandzsa. Egész biztos nem volt olyan csúnya, dehát Szent Lászlót követte, aki igen vitéz, daliás király volt. Könyves Kálmán nem felelt meg az igényeknek. Ő már a koronába kapaszkodott, hogy a tekintélyét megalapozza, és éppen a római pápával folytatott levelezésében, ami fennmaradt, ott is mindkét részről ennek a koronának a tekintélyére hivatkoztak. Tehát a korona itt kezdett nőni, és fokozatosan nemhogy a király feje fölé nőtt, hanem a koronába belenőtt azután az egész nemzet, illetve a politikai értelemben vett nemzet. Már Szent István Intelmeiben egy érett koronaeszme van, amit Szent István nem találhatott ki. 15 évvel koronázása után írta, és hogy ő írta, és nem valami jámbor pap - mert hát ezt szokták tanítani arra szintén mérget lehet venni, mert olyan uralkodói bölcsesség van benne, amit egy pap nem birtokolhatott. Azonkívül olyan, a hun birodalmi eszmékre visszamenő elveket találunk benne, melyek Európában akkor nem voltak szokásban. Tehát ő már egy kor. eszmét örökölt meg, s ebben a koronában már akkor benne voltak a főpapok, a papság, az ispánok és a vitézek, a királyi tanács, az ún. vendégek, vagyis az idegenből jött nemes lovagok és értelmiségiek, és a végén mindaz, amit így elmondunk, alkotja a királyi koronát, tehát ezek már benne voltak a korona fogalmában.

Ez a demokratikus elem azután erősödött, illetve talán mondhatnánk úgy is, hogy Szent István után visszaerősödött mint politikai fogalom, mert Szent István nagyon kemény kézzel uralkodott.

Tehát a korona kapaszkodó is volt gyengébb királyok részére, de a király tekintélye is belement. Úgyhogy, ha a szentkorona eszmét röviden össze akarnám foglalni, azt mondanám, ebben három elv olvadt egybe: *a királyi elv*, a demokratikus vagy *népfelségi elv és a keresztény elv*. Először is a korona már a szentségét, tehát az ország koronája mellett még egy szentségi jelleget abból nyert, hogy a magyarság az Árpád-házat szentnek tekintette, nem Szent István miatt, és szeretném megjegyezni, hogy ilyen ház, hogy Árpád-ház, nem létezett. A történészek találták ki ezt a nevet a XVIII. század végén. Az ún. Árpád-ház elején ugyanis nem Árpád állt, hanem Álmos, az édesapja, ő alapította meg a dinasztiát. Álmosnak pedig a pogány

magyarság hite szerint mennyei eredete volt. Volt az *Emese álma* című monda, elmondom két mondattal. Álmos vezér édesanyja látott egy álmot, hogy álmában a turulmadár megtermékenyítette és hogy ágyékából nagy folyó indult el, és abból nagy királyok és hercegek születtek, de nem a saját földjükön sokasodtak el. Ez a turul volt a magyarság szent madara, a keleti népeknél a madarak különben is mindig isteni küldöttet szimbolizáltak. Ezt keresztény papok írták le. Anonymus, aki tudakos is volt, mert Párizsban tanult, sok mindent nem hitt el, de ezt leírta, és későbbi krónikákban, különböző változatokban ezt látjuk. Tehát Álmos a magyarság hite szerint mennyei származású volt, szent ember volt. Anonymus is írja róla, hogy "bár pogány volt, de a Szentlélek ajándéka jutott neki osztályrészül," vagyis egy kivételesen szent ember volt.

Tehát a dinasztia a magyarság szemében szent volt. Ezt csak megerősítették a keresztény szent királyok, de hogy annak minden tagját szentnek tekintette a magyarság, azt abból is tudjuk, éppen Könyves Kálmán idejében, mikor Dalmáciát Magyarországhoz csatolta, a zárai apátnő, aki horvát volt, nem magyar, azt jegyezte föl, hogy *sanctissimus rex Kolomanus*, a legszentebb Kálmán király helyreállította a föld és a tenger békéjét. Pedig nem volt szentté avatva, és nem is egy magyar nő írta.

Később Károly Róbert, aki már Anjou volt, de volt magyar anyai őse is, V. Istvánról és Kun Lászlóról úgy nyilatkozott, mint szent elődeiről (pedig igazán nem voltak szent életűek, pláne Kun László).

Tehát a dinasztíát a magyarság szentnek tekintette. Ez belement a korona fogalmába, ez az óriási tekintély, ami a magyar királyé volt - nem a koronázás révén, hanem már származás révén is ez a dinasztia szent volt.

A népfelségi elv, a közösség elve bele kezdett nőni már tulajdonképpen II. Endre idején az Aranybulla által, IV. Béla idejében pedig már formális országgyűlésünk volt. Előbb volt egy rendezett országgyűlésünk, mint az angoloknak. IV. Béla elrendelte, hogy minden megyéből küldjenek három vagy négy képviselőt, hogy így mondjam, nemest, aki képviseli a vármegyét az országgyűlésen. Tehát akkor már formális országgyűléseket tartottunk, de más címen. Szent László idejében voltak már ún. zsina-

tok, amelyek nem egyházi rendezvények voltak, hanem az egyházi és a világi főurak együtt, meg az ispánok, tehát a megyék élén álló előljárók s az előkelők, közösen tanácskoztak, és mind egyházi mind világi ügyekben hoztak törvényeket. Tehát itt is látszik az apostoli királyság kihatása is, hogy még a világi előkelők is egyházi joghatóságot tudtak gyakorolni az egyházzal együtt. Tehát egy bizonyos demokratikus eszme belenőtt.

IV. Béla idejében találjuk azt, hogy az ország koronáját még szentnek is nevezik. De az az érdekes, hogy mint *sacra corona regni*, így használják kivétel nélkül, tehát *szent ország koronája*. Az "ország koronája" kifejezés nem maradt el. Az eredeti fogalom az "ország koronája" volt, aztán hozzánőtt, hogy "szent", de tulajdonképpen szent volt ez már eredetében is.

De most, hogy úgy mondjam, demokratizálódott az országunk, és már III. Endre alatt teljesen szabályos országgyűlések voltak, és nemcsak a nemesség vett ebben részt (bár hozzáfűzöm, hogy Magyarországon a nemesség mindig egy rendkívül széles körű társadalmi réteg volt, sokkal szélesebb körű, mint bárhol Európában, kivéve a lengyeleket). Azonkívül a különböző szabadok, tehát a kunok, a jászok, a székelyek, az erdélyi szászok, a felvidéki szászok, a szabad királyi városoknak a lakosai és az alsópapság, akik szintén nem voltak nemesek, ezek mind részt vettek a magyar országgyűlésekben. Tehát ez nem egy nemesi kiváltságos rendszer volt, hanem az összes szabad polgárnak a gyűlekezete. És hogy ez mennyire önkormányzat volt, kitűnik az erdélyi szász tartomány 1302-ből származó pecsétjéből. Ugyanis akkor nem is volt király. 1301-ben meghalt III. Endre, utána trónviszályok voltak, nem volt tulajdonképpen királya az országnak. Azért érdekes ez a pecsét, hisz az erdélyi szászoknak nagyon nagy kiváltságaik voltak. Tehát ez a nagyszebeni tartomány pecsétje - latinul van ráírva - két álló és két térdeplő férfit ábrázol, akik egy koronát támasztanak föl, és az van ráírva: "A szebeni tartomány pecsétje a korona fenntartására". Tehát a korona akkor már az ország volt.

Anélkül, hogy túl sok részletbe bocsátkoznék, ez így fejlődött tovább. Tehát a király tekintélye mellett belement most már ez a demokratikus elv, hogy a nemzetet képviseli.

seli a korona." (Endrey Antal: A szentkorona eszme. In: A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Szegedi) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. Zürich 1993).

Szent István a koronát 1038-ban a Boldogasszony oltalmába ajánlotta. Ez volt az első ilyen följánlás Európában. A följánlást még négyszer megismételtük: 1317-ben, 1693-ban, 1896-ban és 1988-ban. Ez utóbbi kivételével, a többi *följánlás közjogi keretben* történt, ami szintén egyedülálló Európában. Ebből az következik, hogy *Magyarország a Boldogasszony tulajdona*. Ennek a ténynek már a keresztény államunk megalapítása idején különleges jelentősége volt, mert így királyaink államunkat is kivonták a földi hatalmasságok: a bizánci császár, a német-római császár és a római pápa - jelképes és valódi hatalma alól.

A Szent Koronához, amely mint a *Boldogasszony tulajdona közjogi méltóság*, a *szentkorona eszme*, mint csodálatos, egyedülálló eszmerendszer társul, amely viszont a *Corpus Juris Hungarici szerves része*. A szentkorona eszme kétség kívül a magyarság lovascivillizációból hozott ősi jogrendjéből nőtt ki, de minden ízében magyar alkotás. *Elődje a Vérszerződés, Szent István Intelmei, és az Arany Bulla, amelyek viszont az írásosan áthagyományozott egész jogrendszerünk alapját, gerincét alkotják.*

A szentkorona eszme lényegét, már szabatos jogi formába öltve találjuk az ősiségi törvényben, 1351-ben. E szerint "Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium", azaz a Szent Korona minden javak és jogok gyökere. A magyar király "Caput Sacrae Corona", azaz a Szent Korona Feje, a magyar nemzet "Membre Sacrae Corona", azaz a Szent Korona Tagja. A kettő együtt "Corpus Sacrae Corona", azaz a Szent Korona Teste - a magyar nemzet. Ha ezt akarjuk vallási szempontból csoportosítani, akkor vannak római katolikusok, reformátusok, moszlimek stb. Ha nemzetiség alapján akarjuk csoportosítani, akkor vannak magyarok, szlávok, németek, oláhok stb. Ha ezen belül a németeket akarjuk csoportosítani, akkor vannak szászok, svábok stb. Ha a szlávokat akarjuk csoportosítani, akkor vannak ruszinok, tótok, szerbek stb. Ezeket a neveket nem kell szégyelnünk, mert nyelvünk történelmi

fejlődésében ezek így alakultak. Egy szomszéd nép se nevez bennünket magyarnak (a többi se), de nem tudok arról, hogy ezt szégyelné. Nem is kell.

A magyar állam területe a Szent Korona területe, az állam lakói a Szent Korona polgárai, alkotmánya a magyar történelmi alkotmány, a Corpus Juris Hungarici - amelynek megtestesítője a Szent Korona. Így az országban nincs se gazdátlan birtok, se jogfosztott magyar. Ezért nincs hontalan magyar se.

A Szent Korona már a XIV. században nemzetközi szerződésbe is bekerült, a magyar állam jelképeként - ez az 1381-es turini béke. 1401-ben pedig a Korona már maga az államhatalom egyedüli birtokosa. "1401-ben Zsigmondot a főurak a siklósi várba fogságba vetik. A bárók által megalakított országtanács a Szent Korona joghatóságára alapozza intézkedéseit. A király helyett a Koronát tették meg a hatalom gyakorlójának, s magukat úgy tüntették fel, mint akik a Korona felhatalmazásából intézkednek. Az interregnum tartamára pecsétet is vésettek - "Magyarország Szent Koronájának Pecsétje" -, az addigi királyi kancellár, Kanizsai János felvette a "Magyarország Szent Koronájának kancellárja" címet. Ez a különleges helyzet mindaddig tartott, amíg Zsigmond később kiegyezett fogvatartóival, utóbb visszaállt az eredeti állapot. A Szent Korona misztikus fogalma itt már tényleges államhatalmát, annak gyakorlót szimbolizálja." (Pandula Attila: A Szent Korona története 40. oldal.)

A nemzet által szabadon választott királyra a koronázással csak a Szent Korona jogainak *gyakorlását* ruházzuk. A király esküt tesz az alkotmány betartására, a nemzetnek pedig az Arany Bullában biztosított ellenállási joga van (1687-ben ez utóbbiról lemondunk).

Tudod, ez így ahogy van, a feudális Európában teljesen szokatlan. Ott a föld a királyé és annak adja, akinek akarja. A föld népe a jobbágy, aki azé, akinek a király a földet adja. Kétségtelen, hogy az európai feudalizmus egyes elemei már Szent István korában megjelentek nálunk. Werbőczy Hármaskönyve is a "fejlett" nyugati minták utánpótlása. Ám a Hármaskönyvet magyar országgyűlés soha el nem fogadta - noha a reformországgyűlések szüntették meg.

Feudalizmus tehát nyugat-európai értelemben nálunk soha nem volt, mert összeegyezhetetlen a mi lovascivilizációnkkal.

Táblabíró nemzet vagyunk - mondták - ami Európában egyedülálló és fejlett jogrendet jelentett.

A király - még a Habsburg is, még 1686 után is - csak az országgyűléssel együtt kormányozhatott. Hatalom és jog persze nem mindég fedi egymást. A magyar nemzetgyűlésbe eredetileg a nemzet bármely tagja elmehetett. Így választotta a nemzet a Duna jegén Hunyadi Mátyást királynak, a gazdagok és hatalmasok ellenére.

Írásos emlékeink hiteltérdemlő tanúsága szerint, a nemzetgyűlésbe (amit honfoglalásunk körüli időben valószínű "szer"-nek nevezünk) nem ment el mindenki, hanem többnyire csak a *küldöttek*. Ezt a szokást később felváltotta a vármegyék küldötteinek, majd a nyugati minták előretörésével a pártok küldötteinek rendszere. A nemzetgyűlésben nyelvi megkülönböztetés nem lehetett, hiszen eredetileg mind kellett érte a másikat, később pedig a hivatalos nyelv a latin lett. Sőt: amikor például a horvát küldött a magyar nemzetgyűlésben felszólalt, akkor fölvonták a horvát zászlót.

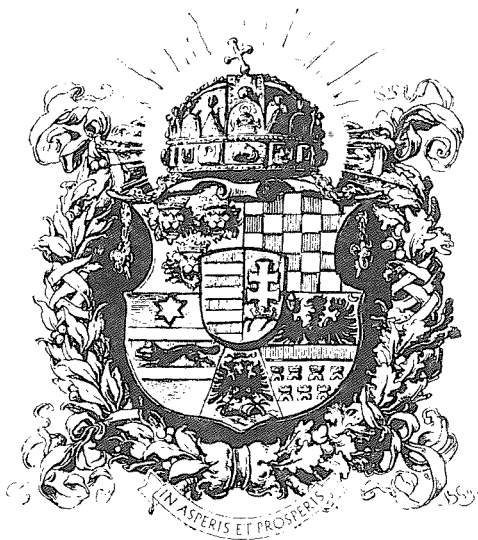
Tagjai lehettek az országgyűlésnek nem nemesek is, sőt viselhettek magas állami tisztségeket is. Több adatunk is van arra, hogy például a horvát bán - tehát a király képviselője Horvátországban - nem volt nemes.

A magyar állam ősi szervezet nem ismerte a hatalmi ágak elkülönülését. A nemzetgyűlést hadi, törvénykezési, hivatali és szabályalkotási felségjogok illették. A nemzetgyűléseken tanácskoztak, törvénykeztek, döntöttek a háború és a béke kérdésében. Ott választották a nagybírákat, a fejedelmet, majd a királyokat. Eredetileg minden hatalom a nemzetenél volt. Ilyesmi, hogy egy alkotmánybíróság, tehát egy szűk testület az országgyűlést felülbírálja - a magyar jogfejlődéstől teljesen idegen. Az országgyűlés 1608-ban két táblára vált, a felsőtáblát 1867-től főrendi háznak, 1926-tól felsőháznak nevezték.

Krónikáinkkal, nemzeti emlékezetünkkel és gyakorlatunkkal összhangban áll az a kijelentésünk, hogy a képviselőtől alapuló nemzetgyűlés, vagy országgyűlés rendszerét a magyarság hozta Európába a lovascivilizációból

és fenntartja több mint ezer éve. A kétkamarás rendszer kiválóan megoldja azt a problémát, hogy a társadalomnak több rétege van, a különböző rétegeknek pedig eltérő érdekeik. Ezen eltérő érdekek kezelésére megfelelő intézményrendszert kell kialakítani.

Beszélgessünk most egy kicsit ezekről.

Elterő érdekek kezelése a társadalomban

Nem szerencsés a "kisebbség" kifejezés használata, mert félrevezető. Azt sugalja, hogy mindenki eleve gyengébb helyzetben van, ha valahogy kevesebb. A történelemből tudjuk, hogy ez nem mindig helytálló. Velen-
ce a középkorban egyetlen város volt, de világhatalom-
ként jelenik meg előttünk úgy is, hogy hajóhada sikerrel
küzdött látványos nagyhatalmak ellen is, mint amilyen az
oszmán birodalom volt. Napjainkban is van példa arra,
hogy pénzemberek maroknyi csoportja mekkora hatalmat
képvisel.

Mondjuk ki nyugodtan, hogy a társadalomban külön ér-
dekek is vannak. Az az államvezetés művészetéhez tarto-
zik, hogy ezen érdekeket látványos, pláne katasztrófális
ütközés nélkül tudja kezelni. Például, a pénzügyi hatal-
masságok érdekeit úgy kell kezelni, hogy a nincstelenek is
megéljenek és ne rendezzenek vérfürdőt.

A társadalomban jelenlevő érdekek természetesen igen
sokrétűek, és nem okvetlenül véresek. Van, aki sok sze-
net és van aki sok fűtőolajat akar termelni. Egyesek érde-
keltek az élőállat kivitelben, mások a húsbehozatalban.
Minél bonyolultabb egy társadalom, annál bonyolultabb ér-
dekrendszert kell a kormányzat kezeljen.

Az emberek érdekeik megvédésére csoportokba tömő-
rülnek. Politikai érdekeik képviselőit politikai pártokat
hoznak létre, így a *párt a társadalom érdekképviselői
szerve*.

Hány érdeke van egy társadalomnak? - alapvetően egy.
Jelenti ez azt, hogy a társadalomban egy pártra van szük-
ség? Biztosan nem, mert a célhoz többféle út vezethet.
Tehát a pártok között a célok eléréséhez vezető "hogyan"
megfogalmazásában lehet különbség, nem a társadalmi
alapcél megfogalmazásában.

*Ha egy adott párt nem az adott közösség alapcéljának
megvalósítását követi, akkor áruló.*

Felismeri-e a nemzet a saját érdekét és meg tudja-e
állapítani, hogy ki az áruló? Igen - ha van szilárd nemzet-
tudata. *Íme, a kör bezárul.*

Itt van elrejtve a magyar őstörténet kutatásának lényege. Egyesek sajnos hamar felismerték - a legtöbb magyar ma már nem érti.

Láthatod, hogy ebből a szempontból is az anyagi tényezők legalább is másodlagosak. A szellemi tényezők a döntők - ezen belül a nyelv szerepe legfeljebb másodlagos. A Felvidék német városai, vagy a ruszinok tömege Rákóczi-féle szabadságharcunk fontos támasza volt. 1848-ban a tótok velünk harcoltak. 1956-ban román diákok tömegesen feküdtek a szovjet tankok elé. 1990 után a szlovének elsőként adtak a velük együtt élő magyaroknak tiszteletre méltó jogokat. A Zrínyiek éppen olyan olyan derék horvátok, mint amilyen jó magyarok voltak. Számos bizonyítéka van annak, hogy pl. dalmáciai városok zászlóik alatt fölvonulva jöttek kérni, hogy a Szent Koronához tartozzanak. A magyar történelemírás dolga lenne, hogy ezeket a példákat végnélkül sorolja és ismételje.

Ha csak ünnepeljük az ezeregyszázéves évfordulót, az kidobott pénz, nagy nyomorunkban megengedhetetlen luxus. Gondold-e, hogy országunk száz évvel ezelőtt gazdagabb volt mint ma? Én nem. Próbáld egyszer összegyűjteni, hogy az ezeréves évfordulóra nemzetünk milyen tettekkel készült és hasonlítsd össze majd az ezeregyszáz éves évfordulónk ünnepi tetteivel. Ez lesz nemzettudatunk száz év alatt történt alakulásának biztos mércéje. Megállapíthatod azt is, hogy hol tartunk nemzeti érdekeink megfogalmazásában és kezelésében.

Figyeled: a világtkiállítás elmaradása mekkora hullámokat vet társadalmunkban. Ugyan ki hiányolja az ezerszáz éves évforduló méltó megünneplésének elmaradását?

Mondhatnád, hogy szájhős vagyok. Nos, álljon alább az az elhívás, amelyet egy barátommal 1993 elején fogalmaztunk, számos helyre elküldtük és egyetlen magyarországi lap közölt. Ez minden.

Nyilatkozat

Száz esztendővel ezelőtt a magyar kormány és az országgyűlés közös erővel készült a honalapítás ezer éves ünnepének méltó előkészítésére. Az akkori kormány azzal is nyomatékot adott elkötelezettségének, hogy Wekerle Sándor kormányfő kezdeményezte annak a törvénynek a megalkotását, amely egységes keretbe foglalta a tennivalókat.

A kormánypárt és az ellenzék közös megegyezése alapján így született meg az 1893. évi III. törvénycikk, amely szentesítette a tennivalókat és megteremtette a nagy nemzeti ünnep anyagi fedezetét is.

Az azóta eltelt száz év alatt történelmünk viharos fordulatai és népünk sok szenvedése miatt szinte teljesen feledésbe ment nemzetünk ősi múltja és honalapító Árpád fejedelmünk emlékezete.

Ezt a mulasztást csak akkor tudjuk pótolni és fontos dolgainkat helyrehozni, ha haladéktalanul hozzálátunk az 1100 éves nagy történelmi évforduló méltó előkészítéséhez.

1991-ben már született egy törvényi szabályozás, (1991. évi 75-dik törvény) amely intézkedett az 1996-os Világkiállítás megrendezéséről, de ebben a nagy nemzeti ünnep előkészítése elsikkadt, mert csak egy mondatban érintette a honfoglalást és európai létünket. Áhhoz, hogy ősi múltunkat méltóképpen megünnepelhessük - most ugyanúgy, mint száz éve - szükséges egy olyan törvény sürgős előkészítése és elfogadása, amely megszabja a tennivalókat, és megfelelő anyagi alapot is teremti azok végrehajtásához.

Ebben kellene a koalíciónak és az ellenzéknek egységes álláspontra jutnia. Ha nem cselekszünk gyorsan, akkor fájdalmunkra beteljesednek rajtunk Kölcsey szavai:

"Minden nemzet, amely elmúlt korai emlékezetét semmivé teszi, vagy semmivé lenni hagyja, saját nemzeti életét gyilkolja meg..."

Cseke László

*a Pusztaszeri Nemzeti Emlékpark
Alapítvány Kuratóriuma
Elnöke*

Dr. Csihák György

*a Zürichi Magyar
Történelmi Egyesület
Elnöke*

Sokak számára tragikus sorsot hozhat, az a felesleges erőlködés, amely egy közösségre az érdekek kezelésének olyan rendjét erőszakolja, amely nem simul az adott közösség történelmileg kialakult érdekrendjéhez. Esetünkben: szerintem mi az a társadalomkép, amely a magyar nemzet történelméből fakad, számot vet a jelenlegi helyzettel és biztosítja egészséges fejlődésüket?

Társadalomkép

Elöljáróban két alapvetően fontos dolgot kell tisztáznunk: az erkölcsi alapokat és a tulajdonviszonyokat.

Mi magyarok, igazából rendkívül szerencsés helyzetben vagyunk, hiszen történelmünk alapján - beleértve jelenlegi adottságainkat is - helyzetünk teljesen világos: más számitásba sem jöhet, mint a *magyarságunkkal erőteljesen átitatott keresztény erkölcs* (mondhatnám kereszttyén erkölcs, de akkor már megint benne vagyunk a magyar kátyuban, mert ezt ilyen gyönyörűen csak a magyar választja ketté!), amelynek legfőbb parancsolatja a *szeretet*.

Az előzőekben tisztáztuk a tulajdonviszonyokat is: az ország a Szent Korona tulajdona, a Szent Korona a Boldogasszonyé, a hatalom a nemzeté. A nemzet áll a Szent Korona Fejéből és a Szent Korona Tagjaiból.

A Szent Korona Feje - a Corpus Juris Hungarici szerint - a magyar nemzet által választott király, ha nincs király, akkor a kormányzó.

Kérlek, ne téveszd össze a dolgokat: volt már nálunk tanácsköztársaság, népköztársaság és van köztársaság. A teljes magyar nemzet, cselekvőképessége és jogképessége birtokában ilyen államformákat soha nem választott, ezek egyike sem élt ötven évet. Ha most néhány ember, megint összeül és dönt, annak sem lesz több értéke, jogi szempontból, mint az előzőkének. Ez nem a történelem kerekének a visszafelé való forгатása - hanem a jogi helyzet. A hatalom és a jog - akárhányszor elválhat egymástól.

Az igazán demokrata Kossuth is kormányzó lett, nem valami köztársasági elnök és mentette a Szent Koronát. A magyar címerről nem ő, hanem Ferenc Józsa vette le a koronát, mivel őt nem koronáztuk meg 1867-ig. Ilyenkor a címerábrázolást mindég lehet találni.

A kormányzó jogi helyzete majdnem mindenben meg egyezik a királyéval - amit csak a féleszű önt ki a fürdővízzel. A mi apostoli királyunk joga például az egyházi vezető kinevezése is. Ez ügyben Ferenc József perlekedett utoljára a pápával és a király a pert megnyerte.

A magyar kormányzó jogi helyzete nagyjából olyan, mint az amerikai elnöké - csak a mi választási rendszerünk demokratikusabb - vagy a francia köztársasági elnöké - csak a kormányzó jogköre szélesebb.

Esetünkben célszerű lenne olyan kormányzó választása, akinek személyét elfogadta az egyetemes magyarság: tehát az anyaországiak, a nemzetiségi sorban élők és a szórványmagyarok. Választója a nemzet.

Az országgyűlés a politikai pártoké - ők javasoljanak kormányt, de a kinevező a kormányzó, aki bármikor elnökölhet a kormányban is és az országgyűlésben is. Az országgyűlésnek van felsőháza, ahol a többi érdeképvisező legyen: egyházak, szakszervezetek, munkaadók, munkavállalók, kamarák, művészek, nemzetiségek, megyék, városok stb. A felsőháznak törvénykezdeményező és az alsóház fölött ellenőrzési joga van. Vétójoga csak a kormányzónak van.

A területi közigazgatás a lecsökkentendő számú vármegyék, valamint a megyei jogú városok, a városok és községek kezében legyen.

Igy kialakul egy hárompólusú hatalmi rendszer: nemzet-kormányzó-országgyűlés. A végrehajtó hatalom a kormány és a területi szervek kezébe kerül. Válasszuk a kormányzót hét évre, az országgyűlést négy évre és ez utóbbi működési ideje fele táján - válasszuk szintén négy évre a területi vezető testületeket.

A minisztériumok számát és a mindennemű központi hatalmi és irányító szervek létszámát a minimumra kell csökkenteni. A miniszterek száma, beleértve elnöküket is, legyen hét - nem a vezérek miatt, hanem az ésszerűség okán.

A kormány legfőbb feladata, a jelenleg teljesen negatív beállítottságú ország pozitívizálása - emberfeletti feladat. A társadalom vonatát, nemzetünk történelmi fejlődésből adódó intézmények és ésszerű gazdasági szabályozók rendszeréből kell összeállítsuk és útjára indítsuk. A többit rá kell bízni a tehetséges magyar nemzetre.

A gazdaság vezetésébe tervszerűséget kell vinni, méghozzá a gazdasági minisztérium keretében létesítendő kis tervhivatal irányításával és a pénzügyi szabályozók rendszerével.

A gazdaság minden területén jelentős állami pozíciókat kell biztosítani. Ennek útja tisztán állami vagy községi vállalatok szervezése (energia-, víz-, stb. ellátás, közlekedés) és vegyesvállalatok fenntartása (egészségügy, élelmiszeripar, szociális és kulturális intézmények). Például: elsődlegesen piacszabályozási céllal állami tulajdonban kell tartani földet, sőt állami gazdaságokat, széles profilú bel- és külkereskedelmi vállalatokat, idegenforgalmi intézményeket, bankokat, kis- és nagykereskedelmi hálózatot.

Az állam meghatározó erőként jelen kell legyen a piacon. Megkérdezheted, hogy akkor hogy állunk a piacgazdasággal? Megmondom: ahogy Neked többnyire bema-gyarazzák, úgy bizony - sehogy. Elmagyarázom.

A piacgazdaságot soha senki nem hozta létre, hanem történelmileg kialakult - nálunk is. Kialakulását, létét és útját sok minden, de jelentős katasztrófák is kísérték. Leginkább az 1929-33-as évek világgazdasági válságát szokás emlegetni. Ez eddig, mint valami természeti jelenség, spontán folyamatnak tűnt, noha nem volt az. Több jelentős személy, köztük Marx Károly érdeme, hogy kimutatták: törvényszerűségek és a háttérben fontos, tudatos emberi tevékenység áll. Ettől még igaz, hogy a folyamat történelmi.

Miután mindez tisztázódott, a második világháború után az emberiség nagyszabású vállalkozásba fogott. Így jött létre az ENSZ, a Világbank, a GATT és társai. Ezek valamennyien - és ki-ki a maga módján - a társadalmi és a gazdasági folyamatok, spontán jellegén akartak változtatni, az emberi befolyást erősíteni és nemzetköziesíteni.

Emlékezhetsz arra Te is, hogy például a második világháború végén is, mennyi mende-monda szólt a csodafegyverről, amely megfordítja majd a hadiszerencsét és a németeket győzelemre viszi. A propaganda igen erős volt, valahogy mindenki a hatása alá került, a legtöbb német is, noha több városuk már a földdel egyenlő volt. Egy ember volt közöttük, aki tudatosan nem a végső győzelemre készült, hanem a porbazúzott Németország gazdasági feltámasztására. Háború után, amikor előállt nézeteivel, alig akadt érdeklődő, de mégis eljött az ő ideje, s kinevezték végül a német gazdasági csoda atyjává, a szociális piacgazdaság megteremtőjévé. Ez akkor ügyes politikai fogás

volt, máig hat és kevés szó esik a német gazdasági csoda két, valódi alapvető összetevőjéről: a háború utáni általános lelkesedéssel párosuló német szorgalomról és az óriási méretű amerikai beavatkozásról, amely főleg a Marshall-segély és a minden példa nélkül álló, óriási méretű magánberuházások formájában jelentkezett. Megköszöntöm a kijelentést: ha mi kapnánk ilyen arányú segítséget, akkor eltörpülne a német gazdasági csoda a mienké mellett. Magyarán: ma már komoly szakember, ha tudja, hogy szakemberek között van, nem mond ilyesmit, hogy "piacgazdaság". Az eféle, hogy "szociális piacgazdaság", vagy "öko-szociális piacgazdaság" stb. a politikai jelszavak világába tartozik, amivel egy komoly nemzetgazdász már nem tud mit kezdeni.

A modern gazdaság szervezése ma már komoly tudomány és művészet, de egészen a kriminalitás határait súroló harc is. Mondok egy példát: a nemzetközi kapcsolatokban a titkos szolgálatok és a kábítószer-bandák legalább akkora szerepet játszanak, mint a nyilvánosan alig szereplő, de nem titkos hatalmi csoportulások és az ismert nemzetközi mamutvállalatok. Aki ma nemzetgazdaságot szervez, az mindezek tevékenységével, céljaival legalább annyira vessen számot, mint ahogy ismernie kell a piacszabályozás technikáját, vagy Marx értéktöbblet elméletének alkalmazási lehetőségeit az adott piacon. Erről egyelőre ennyit.

Azt azért még elárulhatom Neked: napjaink magyar nemzetgazdaságában a legfontosabb feladat a működőképes struktúrák létrehozása, ezek tevékenységének előzmozdítása, életbentartása. A közeg, amelyben ezt a kormánynak szerveznie kell elsődlegesen Magyarországon és másodlagosan - de nem másodszorban - Közép-Európában.

Távolabbi cél, persze, Európa - ezt ne veszítsük szem elől -, de igazából kérdezhetném, hogy miért nem az a szövetség, amit most hozott létre Canada, Mexikó és az Amerikai Egyesült Államok (NAFTA)? Javaslom, hogy a magyar kormány azonnal, hivatalosan kérje fölvételét ebbe a szövetségbe. Gondolom, most éppúgy megmosolyogsz, mint 1979-ben, amikor Ex Oriente Lux című könyvemben arra figyelmeztettem, hogy a Szovjetunió hama-

rosan összeomlik, Közép-Európában nagy légüres tér keletkezik, tehát nekünk, magyaroknak és a többi közép-európai népnek sürgősen terveket kell készítenünk erre az esetre és letettem az én magyar és közép-európai tervemet, megvitatás céljára. Tudod mi lett a vége? Tudod. Én is.

NÉPSZABADSÁG

1984. május 29., vasárnap A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT KÖZPONTI LAPJA XLIV. évfolyam, 126. szám

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának
határozata a gazdasági mechanizmus reformjáról

Nyers Rezső elvtárs előadói beszéde (I–VIII. oldal)

Ember és tudomány

A tudomány egyre gyorsabban fejlődik, és a tudomány fejlődése a gazdasági fejlődés alapja. A tudomány a gazdasági fejlődés motorja. A tudomány a gazdasági fejlődés alapja. A tudomány a gazdasági fejlődés motorja.

Fegyveres összecsapások Hueban Szuronyroham a tüntetők ellen Saigonban

Hueban a maoisták felkeltek. Egy dél-vietnami ellenállási szervezet tagjai ellen tüntetést tartottak. A tüntetők ellen szuronyrohamot indítottak. A tüntetők ellen szuronyrohamot indítottak.

NÉPSZABADSÁG

1984. április 19., csütörtök A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT KÖZPONTI LAPJA XLII. évfolyam, 92. szám

KÖZLEMÉNY

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT KÖZPONTI BIZOTTSÁGÁNAK 1984. ÁPRILIS 17-I ÜLÉSÉRŐL

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága 1984. április 17-én (Központi Bizottság) ülésen a gazdasági mechanizmus reformjáról és a gazdasági mechanizmus továbbfejlesztéséről tartott ülést. Az ülésen a Központi Bizottság tagjai elmondták a gazdasági mechanizmus reformjáról és a gazdasági mechanizmus továbbfejlesztéséről tartott ülést. Az ülésen a Központi Bizottság tagjai elmondták a gazdasági mechanizmus reformjáról és a gazdasági mechanizmus továbbfejlesztéséről tartott ülést.

Az MSZMP KB 1966. május 29-i határozata a gazdasági mechanizmus reformjáról, illetve 1984. április 19-i határozata a gazdasági mechanizmus továbbfejlesztéséről — a párt lapjának címeitől

Közép-Európa

Az ember csak forgatja a fejét, hogy mennyi meghatározás forog közkezen. Talán érdemes lenne először Európát meghatározni, de félek: belétörök a bicskám. Például Európa úgy tudja, hogy keleti határa az Urál de van ott egy ország, amely messze, messze átnyúlik felette és így az antik íróknak ad igazat, akik még nem választották ketté ezt a földrészt.

Kezdjük akkor a másik végén. Nagyjából tudom, hogy hol van Nyugat-Európa, mert amióta határosak lettünk, azóta már én is tudom, hogy Bécsnél végződik - onnantól van, ugye a Balkán.

Egy német professzor szerint, Kelet-Európa nem földrajzi, nem politikai, hanem kulturális fogalom, ott kezdődik, ahol az ortodoxia. Ez már segít valamit a dolgokon. Az egyik oldalon Nyugat-Európa nyomul előre a másik oldalon áll a volt Szovjetunió - Kelet-Európa onnan, ahol az ortodoxia kezdődik.

Ami kettőjük között - mondhatnám lebeg - az lenne Közép-Európa. Mielőtt ezt megfogalmaznánk, vegyünk elő még egy tényezőt, ez Oroszország biztonsági igénye. Kikerülhetetlen, jogos igény, mert az elmúlt kétszáz évben nem az oroszok mentek Európa ellen, hanem Napóleon és Hitler Moszkva ellen. Így a történelem. Az is igaz - ne veszítsük szem elől, hogy az oroszok az elmúlt hétszáz év alatt minden szomszédjukat megtámadták, előbb-utóbb bekebelezték, az őslakók egy részét (legalább egy részét!) onnan kitelepítették, oda jelentős orosz népességet telepítettek, és napjainkban kijelentik, hogy azok érdekeit mindenkor megvédik, ez orosz belügy. "Nyugat" ezt természetesnek veszi.

Ezek után induljunk ki abból, hogy Közép-Európában is, az ortodoxia mentén, minden népnek joga van önálló nemzeti életre, de elismerjük az oroszok biztonsági igényét is.

Nyugat-Európa nagyjából kialakította arculatát és határait. Indult a NATO-val (1949), folytatódott a Montanunióval, az Euratommal és az Európai Gazdasági Közösséggel (1957) valamint az Európai Szabadkereskedelmi Társulással (1959). Mostani cél a régiók Európája közös poli-

tikai vezetéssel és egységes valutával. Az Északamerikai Egyesült Államoknak erre úgy háromszáz évre volt szüksége.

Ha Európa, mint az övezetek Európája szerveződik, akkor illő, hogy előbb az övezetek jöjjenek létre. Itt van napjaink egyik céltevesztése. Nekünk ugyanis előbb egy övezetbe kell szerveződnünk, például Közép-Európába, mert így vezet, és csak ezután, utunk Európába.

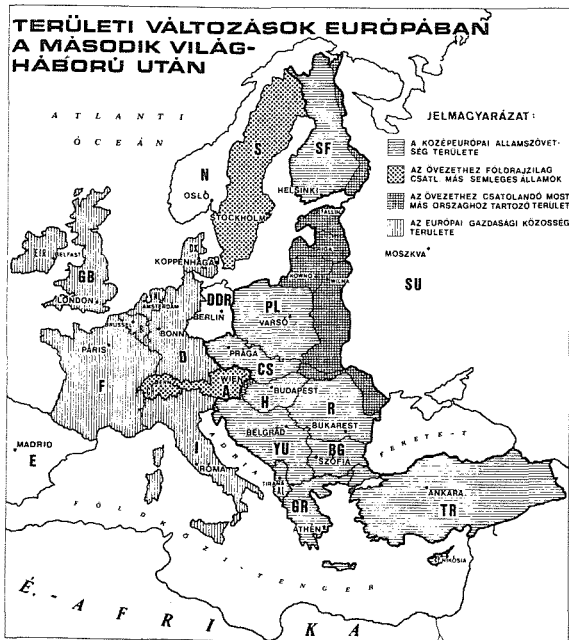
Könnyen lehet, hogy ezek az övezetek átnyúlnak földrajzi és politikai határokon. Ilyesmi az Alpok-Adria közösség és ilyen lehet a Kárpátok Eurórégió.

Az Egyesült Európa egyenlőre még látomás formájában sem ölt testet. Egymást elnyelő amőbákat látunk egy bruxellesi vízfejjel, egymásnak teljesen ellentmondó nyilatkozatokkal. Rágondolni is rossz, hogy mi lenne, ha felvennék Ukrajnát, Oroszországot stb. Gondolj a karamellcukorka kiviteli szabályzatára, de most Belfastól Valgyivosztozig.

Azt viszont tudnod kell: *minél nagyobb gazdasági és politikai egységek jönnek létre, annál inkább megnő az alapegységek jelentősége.* Ismét Franz Josef Strausst véve példának, aki a legfiatalabb miniszter volt Adenauer kormányában. Volt pénzügyminiszter, hadügyminiszter. Az integráció előrehaladtával hazament Bajorországba. Politikai szövetségeseit és ellenfeleit is állandóan azzal riogatták, hogy ismét Bonnba jön. De a bölcs bajor otthon maradt, Bajorország miniszterelnöke lett. Tizenöt év alatt Bajorország az NSZK legszegényebb államából a leggazdagabb lett. Ma is az. A bajor párt nélkül ma nem lehet Bonnban sem kormányozni. Jól véd emlékezetedbe ezt a kis történetet.

Nekünk most az a dolgunk, *hogy jól működő gazdasági és politikai alapegységeket hozzunk létre, amelyek sikeresen igazodnak majd a nagyobb integrációs egységekbe. Ezért kell létrehozni struktúrákat a politikai és a gazdasági életben, az apró megyékből pedig integrációs alapegységeket. Természetesen mindezt a magyar történelmi fejlődéshez ágyazva, mert művünk úgy lesz tartós és csak így szolgálja nemzetünk érdekét.*

Európába ne szegény rokonként igyekezzünk, hanem az legyen a célunk, hogy oda minden tekintetben egyenrangú társként kerüljünk. Azt már tudjuk, hogy az út a regionális integráción - a területi szerveződésen át vezet. Beszéljünk róla.

Közép-Európai Államszövetség

A Közép-Európai Államszövetség létrehozói minden tekintetben szuverén államok. Céljuk a teljes politikai és gazdasági összefogás (integrálódás) egy szövetségi államba. Az Államszövetség külső határait nemzetközi egyezmény szabályozza, a belső határok dolga kizárólag az Államszövetség érintett tagállamaira tartozik. A közös ügyek intézési nyelve az angol.

Az ENSZ keretében létre kell hozni a leendő tagállamok és a Biztonsági Tanács állandó tagjainak képviselőiből a Közép-Európa Tanácsot (Middle European Council, MC). Ott kell lefolytatni az előkészítő megbeszéléseket. Fel kell szólítani a közép-európai államokat, hogy ebben a munkában vegyenek részt. Aki egy határidőig nem csatlakozik, azt addig ki kell hagyni, amíg a többi résztvevő ezt szükségesnek tartja. Azt már a kezdetben ki kell mondani, hogy minden államközi vagy nemzetközi pénzügyi támogatás ebbe az övezetbe, kizárólag ezen az ENSZ szervezeten keresztül mehet.

Amint a keretmegállapodás elkészül, az MC-ben csak a Közép-Európai Államszövetségben résztvevő államok maradnak, s ettől kezdve ez már a mi szervezetünk, amelynek tevékenységi helyét Közép-Európába kell helyezni (talán indulásától fogva, esetleg Budapestre).

A keretmegállapodás rögzíti a Közép-Európai Államszövetség külső határait, amelynek sérthetetlenségét az ENSZ garantálja. E külső határok mentén ENSZ megfigyelő állomások létesülnek, mint a Sinaí félszigeten. A keretmegállapodásban kell szabályozni a kívülről érkező hadseregének mélységben való tagozódását. A Közép-Európai Államszövetség tagjai kötelezik magukat, hogy semleges külpolitikát folytatnak, csak gyalogsági felszerelésű hadsereget tartanak, hadiparukat is fokozatosan átállítják békés célokra. Egymás között határaikat fokozatosan megszüntetik, területükön maradéktalanul érvényesítik az ENSZ és az európai szervezetek emberi és közösségi, jogi stb. ajánlásait.

A Közép-Európai Államszövetségbe a következő államokat kell meghívni, illetve az alábbi területeket kell csatolni: Finnország (kiegészítve azokkal a területekkel, ame-

lyeket a Szovjetunió elvett tőle a második világháború során), Esztország, Lettország, Litvánia (e három ország szuverenitása helyreállítandó), Lengyelország (miután visszakapta azokat a területeket, amelyeket a Szovjetunió a második világháború után elvett tőle, de az idecsatolt volt német területek kérdését a lengyel és a német nép közvetlenül egymással kell elintézzze), Csehország, Szlovákia, Magyarország, Kárpátalja, Jugoszlávia (ahogyan akkor majd kinéz), Románia (de vissza kell kapja a Szovjetunió által a második világháborúban tőle elvett területet), Bulgária, Albánia, Görögország, Cyprus és Törökország, továbbá Fiume és Königsberg-Kalinyingrád területe; valamint meggondolandó a két kaukázusi keresztény ország Grúzia és Örményország meghívása (a Római Birodalom is eddig ért).

Az övezet ebben a formában feltétlenül életképes gazdasági alakulat és jól kiegyenlíti Európa keleti és nyugati fele közötti ellentéteket. Megteremti az európai biztonságot, kielégítve kelet és nyugat igényeit. Megszünteti azt a hatalmas bizonytalanságot, ami ma átlengi az ötletszerű csatlakozási tárgyalásokat. Azt se felejtjük el, hogy az elmúlt száz évben, az emberiség két legszörnyűbb háborúja ennek a területnek a rendezetlenségéből és nem a világ más egyéb kis és nagy ellentétéből nőtt ki. Az a fenyegetés se légből kapott, hogy ha lesz még egy, minden eddiginél szörnyűbb háború, akkor az ismét innen fog kiindulni. Ennek élő és intő jeleit hadd ne soroljam föl! Csak ennyit: ha a magyar kormány ezt a javaslatot kellő komolysággal, mondjuk tíz évvel ezelőtt felveti, akkor lett volna a balti államoknak hová menniök és a Balkánon se folya vér és könny.

Erdekes, hogy nem jut eszébe senkinek, és mennyire nem tanácsolja senki, hogy *ezek a népek maguk vegyék kezükbe sorsukat*. Miért van az, hogy Közép-Európában állandóan a nagyhatalmak rendelkeznek, amelyeknek itt csak eltérő *érdekeik* vannak.

Mint nekünk, úgy a felsorolt államok mindegyikének jó oka van arra, hogy ebben a közösségben résztvegyen.

Vedd sorra az itt felsorolt népek számtalan nemzetiségi-, határ-, gazdasági-, társadalmi problémáit. Ezeket külön-külön megoldani lehetelenség. Görögország és Törökor-

szág tagja a NATO-nak, de Törökország nem tagja az Európai Gazdasági Közösségnek. Vagy gondolj a macedon-kérdésre, a lengyel-litván, az orosz-balti és az egész Balkán kérdéskörre. Mindenki unja - mi meg szenvedünk. Miért nem

rendezzük közös dolgainkat? Kezdjük el, mi magyarok, de úgy, hogy mindenki, aki ebben érdekelt, érezze, hogy az ő érdekéről is szó van, nemcsak egy-két országeről, esetleg valamely kívülállóéról...

Egy kifejezetten közép-európai alkotásról van szó, ezen népek érdekében. Kizárólag. Ide jelentős pénzügyi segítség kell, aminek alapvetően három forrása van: a szokásos nemzetközi, a második világháború győztes hatalmai, akik első helyen felelősek a jelenlegi helyzetért, azért amit Közép-Európában létrehozta - és a közép-európaiak. Ez utóbbit elmagyarázom.

Ha nem is egyenlő arányban, de Közép-Európában nagy gond az adósság. Ezentúl minden kamat és minden törlesztés egy közép-európai bankhoz megy, az összeget pedig Közép-Európában kell fölhasználni kedvezményes segélyek nyújtására. Így jut is marad is: a hitelezők régen visszakapták tőkéjüket kamat formában, a pénzük továbbra sem vész el - ami gyorsan megeshet, ha továbbra is préselnek bennünket - nem is kell akkora veszteséget elkönyvelniök, mint mondjuk megtették Mexikó és Brazília esetében, és Közép-Európa is föllélegezhet.

Hidd el: ez bizony pont olyan egyszerű, amint itt leírtam. Politikai elhatározás kérdése. *Ha mi közép-európaiak összefogunk, könnyen rájöhetünk, hogy nem nyűge vagyunk a világnak, hanem meghatározó erejű tényezője.* Talán azért nem tudunk összefogni?

Szabad legyen e gondolatsort azzal zárnom, hogy korántsem hiszem, hogy a gazdasági és politikai összefogás (integráció) valamiféle orvosság lenne Közép-Európa minden bajára. Mégkevésbé hiszem, hogy az itt felsorolt államok krónikussá vált belső egyensúlyzavarait egy külső, szerződésekkel létrehozott rendszer, csodával határos módon, megoldaná. Az államok belső problémáikat maguk kell megoldják, ám nem mindegy, hogy milyen körülmények között. A problémák megoldásának jövőbeli kedvezőbb lehetőségei kell hogy ezeket az államokat össze-

hozza és összetartsa. A nemzeteket nem csupán a közös múlt, hanem ugyanannyira a közös jövő is tartja össze, vagyis az a perspektíva, amely a közösség tervei és vállalkozásai számára a presztizst, az optimizmust és a lendületet megadja. Például Franco halála után sokáig azt hittük: Spanyolország széthull. Baszkok, katalánok, kasztíliaiak, aragóniaiak gyűlölködve törtek egymásra. A király összefogta őket, az Európai Gazdasági Közösségben az elmúlt tíz évben Spanyolország a legnagyobb gazdasági növekedést mutatja.

Az itt felvázolt terv nyilván nem a maximum minden szempontból, de feltétlenül az optimum. Az adott helyzetben, megítélésem szerint, az egyetlen kedvező kiindulási lehetőség, amely a térség számtalan problémájának megoldásához elvezethet.

A cél magvalósítása érdekében ma már nem elsődlegesen a kormányoknak, hanem nemzetközileg szerveződő polgári közösségeknek kellene ügyködniük. Fogjunk hozzá.

Megítélésem szerint huszonöt év múltán, Magyarország, de a Közép-Európai Államszövetség többi tagja is, minden tekintetben elérheti azt a gazdasági színvonalat, amelyet ma Nyugat-Európa gazdag államai képviselnek.

Lehet, hogy ez a mi célunk egyeseknek nem tetszik. Azokkal kell szövetséget keresnünk és kötnünk, akikkel közösek az érdekeink. Ezek az erők elsősorban Közép-Európában találhatók, de meg kell őket keressük szerte a világban.

*Hidd el: vagyunk elegenden.
Emberé a munka - Istené az áldás.*

Végezetül

Gondolnom kell arra is: mindannyian egy kicsit hitetlen Tamások vagyunk, ezért állításaim alátámasztására felsorolok néhány forrásmunkát.

Nem viszem túlzásba. Ami itt szerepel, azt egy magyar ember kéthavi szorgos munkával áttanulmányozhatja. Kiegészítve saját ismereteivel, ezek után bárki meggyőződhet állításaim valódiságáról. Ezek a könyvek bármely jobb magyar könyvtárban fellelhetők:

Csomor Lajos:	Magyarország Szent Koronája
Vaja 1986
ISBN 963 01 7298 4
Götz László:	Keleten kél a nap
Budapest 1994
ISBN 963 8256 30 3
Henkey Gyula:	Őseink nyomában.
A magyarság etnikai
embertani képe
Budapest, 1993.
ISBN 963 85203 0 2
Hóman Bálint:	Őseimbek - ősmagyarok
Atlanta, 1985
Joó Tibor:	A magyar nemzeteszmé
Budapest 1939
ISBN 963 385 031 2
László Gyula:	Őstörténetünk.
Budapest 1981
ISBN 963 17 5332 8
Pandula Attila:	A Szent Korona története
1990
Dr. Urbán:	Ex Oriente Lux. Zürich 1979

A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület eddig megjelent 13 kötete.

Jegyzém szeretettel, az Úr ezerkilencszázkilencvenötödik évének jégbontó havában.

Dr. Csihák György

A ZMTE eddig megjelent kiadványai

- 1/ Az Első (Benidormi) Magyar Őstörténeti Találkozó
Előadásai és Iratai
*153 oldal, ebből 60 oldal angol, francia és német
nyelvű anyag*
- 2/ A Második (Zürichi) Magyar Őstörténeti Találkozó
Előadásai és Iratai
*140 oldal, ebből 50 oldal angol, francia és német
nyelvű anyag*
- 3/ Magyarok Őstörténete. Összefoglaló áttekintés
*48 oldal, írta a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület
őstörténeti írói munkaközössége*
- 4/ A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első
(Szegedi) Iskolája Előadásai és Iratai
*275 oldal, az előadások szövege, jegyzőkönyv,
műsor*
- 5/ Magyar Történelmi Tanulmányok 1.
*133 oldal, kiegészítő tanulmányok a Tabi iskola
előadásaihoz*
- 6/ Csihák György: A magyar parlamentarizmus ezer
éve
91 oldal, összefoglaló áttekintés
- 7/ Magyar Történelmi Tanulmányok 2.
119 oldal, Nagy Gyula: Az elloptott magyar őstörténet
- 8/ Képeslapok magyar történelmi motívumokkal
8 különféle, szimpla és dupla
- 9/ A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második
(Tabi) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai
*416 oldal, az előadások szövege, jegyzőkönyv,
műsor*
- 10/ Die Frühgeschichte der Ungarn. Zusammenfassung
*Geschrieben von der Arbeitsgruppe des Ungarisch
Historischen Vereins Zürich
54 Seiten*

**A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület eddig megjelent és
előkészületben levő történelmi tárgyú könyvei
megrendelhetők és megvásárolhatók a ZMTE terjesztőjénél**

**Magyar Könyvszakmai Szövetség
1051 Budapest Roosevelt tér 7-8
Tel.: 132 8508/1981 és 1972 Fax: 111 22 58**

Megvásárolhatók:

**Gondos BT Magyar Nemzeti Könyvesbolt
1134 Budapest, Pannonia u. 22 Tel.: 111 54 60**

**FKGP Székház 1056 Budapest, Belgrád rkp. 24
Tel.: 118 28 55/124**

Pavilonja Budapesten

**VI. Teréz krt. 25. előtt
V. Deák Ferenc tér metró kijárat. Tel.: (este) 113 59 67**

**Holló és Társa Könyvkereskedés, Lukács Zoltán könyvkereskedő
7400 Kaposvár, Múzeum köz 2.
Tel.: (06-82) 316 944**

**Kókai Irén könyvterjesztő, 8600 Siófok, Batthyány u. 33.
Tel.: (06-84) 311 162**

**Szép Lászlóné, 8900 Zalaegerszeg, Erdész u. 87.
Tel.: (06-92) 320 044**

**Tab Városi Könyvtár Könyvesboltja, Boleváczy József
8660 Tab, Kossuth L. u. Tel.: (06-84) 320 416, (06 84) 320 453**

**Csokonai Vitéz Mihály Tanárképző Főiskola,
7400 Kaposvár, Bajcsy-Zsilinszky E. út 10.
Molnár István könyvkereskedő
Tel.: (06 82) 319 011**

**UNITAS Coop Kereskedelmi Rt. 6. sz. könyvesbolt
Holczbaerné Szabó Erzsébet
8300 Tapolca, Fő tér 10.
Tel.: (06-87) 311 497**

**Kódex könyvesbolt
2900 Komárom, Klapka György utca 20.**

**LITEA könyvesbolt és Teaszaalon
1014 Budapest, Hess András tér 4
Fortuna udvar. Tel.: 1756 987**

*Legyél bátor és hű
Mint a fenyő
Amely a színét
Akkor se változtatja
Amikor a hó
Az ágát
A földre nyomja*

*Hirohitó császár
1946. január*